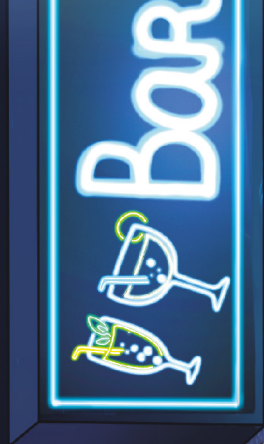

Lilac

江为竭 เจียงเว่ยเจี๋ย เขียน

เมิ่งเหวิน แปล

可乐奶茶 908 วาด

ราชา
มังกร
ตัวน้อย
กับ
เจ้าชาย
ของใจ

龙王弱小无助
但能吃「星际」

ราชา
มังกร
ตัวน้อย
กับ
เจ้าชาย
ของเงา

龙王
但能吃「星际」
小无肋

江为竭 เจียงเว่ยเจี๋ย

เชียน

เมิ่งเหวิน

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

f @Lilac.Novel

× @Lilac_Novel

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ทางสำนักพิมพ์จะรับเปลี่ยนหนังสือกรณีที่เกิดการชำรุดจากกระบวนการพิมพ์
เช่น หน้ากระดาษฉีกขาด จำนวนหน้าไม่ครบ หน้าชำรุด หน้ากระดาษกลับหัว เป็นต้น
ตัวหนังสือขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อการใช้งาน
โดยส่งหนังสือมาเปลี่ยนได้ที่ ฝ่ายการตลาดหนังสือเล่ม (เคลมหนังสือ)
บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ f amarinbooks หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำแนะนำนักพิมพ์

หลงสืออวี คิดว่าเขาเป็นมังกรที่มีความสามารถพอตัว ยิ่งออกเดินทาง
ผจญกับสัตว์ร้ายมากมาย หลงสืออวียิ่งต้องปกป้องเจ้าหญิงของเขาให้
ปลอดภัย สร้างความประทับใจให้กับเจ้าหญิงคนงามที่เขาเฝ้ารอมาแสนนาน
แต่เหมือนว่า **เลิ่นจาวมู่** จะมีวิธีการจัดการสถานการณ์ต่างจากเขาอยู่สักหน่อย
แต่หลงสืออวีก็ยังชอบเจ้าหญิงของเขามาก ๆ แม้จะรู้สึกผิดนิด ๆ ที่ปกปิด
ความลับบางอย่างไว้ก็ตาม...

ยิ่งเข้าไปใกล้ก็ยิ่งห่างไกล ยิ่งออกเดินทางก็เหมือนจะหลงทางยิ่งกว่าเดิม!
ทั้งภารกิจของเลิ่นจาวมู่และสายสัมพันธ์กับมังกรฝ่าเหล่าหลงสืออวีต่างยิ่ง
เข้มข้นขึ้นเรื่อย ๆ แล้วจะรออะไร รีบเปิดหน้าถัดไปกันเถอะ

ด้วยรัก

Lilac

อุโมงค์ใต้ทะเล

ซ่งเจียนเจียนนั่งยองๆ เลือกของหน้าแผงลอยข้างถนนอยู่นานสองนาน จึงเลือกกำไลปะการังฉลุลายแบบเดียวกันมาได้สองวง วงหนึ่งสีแดงอ่อน อีกวงเป็นสีม่วงอ่อน

เธอไม่ได้ดูแต่กำไล แต่ยังคงชำเลื่องตามองไปยังผู้ชายสี่ห้าคนในร้านขายเสื้อผ้าที่อยู่ไกลออกไปด้วย...พวกนั้นพูดลำเนียงแปร่งหูไม่รู้ว่มาจากที่ไหน แฉมใช้ถ้อยคำหยาบคายมาก ต่อราคาจนเจ้าของร้านชักไม่พอใจ

สุดท้ายหันราคาเหลือเพียงครึ่ง พวกเขาหอบผ้าเนื้อดีหุหราสวยงามไปจำนวนหนึ่ง

ตอนคนพวกนั้นจ่ายเงิน ซ่งเจียนเจียนก็เลือกของเสร็จพอดี หลังให้เงินคนขาย เธอก็เอากำไลไปยื่นตรงหน้าหลี่เจี้ยนซุนพลางบอกว่า “เลือกสักวงสิ คุณชอบวงไหน”

ตราบใดที่ไม่ต้องให้หลี่เจี้ยนซุนตอบความ ความเร็วในปฏิกิริยาตอบสนองของเธอก็ยังคงเป็นปกติอย่างยิ่ง เธอมองดูกำไลสองวงนั้น ก่อนหยิบกำไลสีม่วงอ่อนมาใส่

ข้อมือขาวเนียนเข้ากับกำไลวงนั้นทำให้ยิ่งดูน่ามองมากขึ้นไปอีก ตอนที่เธอยื่นแขนออกมา นกน้อยสีขาวอาศัยแรงลมทะเลบินมาเกาะบนมือเธอพอดี มันเอียงคอมองเธอด้วยดวงตาดำขลับ

หลี่เจี้ยนซุนหัวเราะแบบไม่มีเสียง

จากนั้นเธอก็ถูกซ่งเจียนเจียนจูงเดินไปข้างหน้าด้วยความดีอกดีใจ

เดินไปพลางพูดไปพลาง “ฉันเพิ่งมาที่นี่เป็นครั้งแรก เดียวก่อนกลับฉันจะซื้อของเล่นนำเสนอพวกพวกนี้กลับไปกองใหญ่ด้วย”

พวกเธอดูเหมือนนักท่องเที่ยวธรรมดา เพียงแต่ไม่ละสายตาไปจากคนกลุ่มนั้นเลย ผู้คนสัญจรไปมาในตลาดที่แสนคึกคัก ช่วยอำพรางตัวให้พวกเธอได้เป็นอย่างดี

ทั้งสองอยู่ในตลาดบนเกาะที่ห่างไกลแห่งนี้มาลึกระยะแล้ว ตอนได้รับข้อความแจ้งเตือนจากกองรักษาด่านจึงไม่อาจกลับไปได้นั่น

แต่ก็เชื่อว่าทั้งคู่จะไม่มีผลงานอะไรเลย

ในไนต์คลับที่เปลี่ยวร้างแห่งหนึ่ง หลีเจี้ยนซุนได้ยื่นทาร์รับจ้างกลุ่มหนึ่งคุยกัน มีคำที่เธอได้ยินชัดเจนที่สุดก็คือคำว่า ‘เลือด’

แถมพวกนั้นยังพูดถึง ‘บอส’ ด้วย แต่โดยรายละเอียดแล้วไม่แน่ใจว่าใช้คนเดียวกับที่พวกเธอกำลังตามล่าหรือไม่

ทว่าคริสตจักรบูชาเลือดพัวพันกับทาร์รับจ้างในดาราจักรมาโดยตลอด พวกนอกกฎหมายเหล่านี้เหมาะกับการขนส่งสัตว์ต่างดาวและสิ่งผิดกฎหมายทุกชนิดมากที่สุด บวกกับก่อนหน้านี้ที่สตาร์แคปิทัล ผู้กลายพันธุ์จำนวนมากล้วนหนีเลือดของเงือก จึงมีความเป็นไปได้สูงมากกว่าพวกเขาจะมาจากดาวนอร์ทเอนด์

ดังนั้นพวกเธอจึงสะกดรอยตามชายกลุ่มนี้ตั้งแต่ไนต์คลับมาจนถึงตลาด

เพียงไม่นานก็มาถึงท้ายตลาด รอบบริเวณเป็นซอยที่ดูลับซับซ้อน ผู้คนสัญจรไปมาดูน้อยลงนิดตา ซึ่งเฉียนเฉียนกับหลีเจี้ยนซุนตั้งใจทิ้งระยะห่างในการสะกดรอยตามคนพวกนั้น

จวบจนมาถึงทางเลี้ยวหัวมุมหนึ่ง ซึ่งเฉียนเฉียนพลันหยุดเดินกะทันหัน จากนั้นเธอก็กระซิบถามหลีเจี้ยนซุนว่า “ทำไมถึงมีคนของฝ่ายตรวจสอบมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ”

นักล่ากับทาร์รับจ้างชุดสีเทาของกลุ่มนั้นซุบซิบบางอย่างเพียงสั้น ๆ ไม่กี่คำ แล้วรีบแยกย้ายกันไปในเวลาอันรวดเร็ว

ถ้าถูกคนพวกนั้นเห็นเข้า ต้องโป๊ะแตกถูกจับได้แน่ว่าพวกเธอเป็นใคร

ครั้นเห็นคนของฝ่ายตรวจสอบกำลังจะเดินมาทางที่พวกเธอนอนอยู่ สองสาวก็รีบถอยหลังกลับไปหลายก้าว

เผอิญมีชาวออร์ทเอนด์มาขายไข่มุกอยู่ในซอยนั้น และกำลังนำสินค้าขึ้นมาจัดร้านพอดี ช่งเฉียนเฉียนจึงรีบจูงหลี่เจี้ยนซุนไปที่หน้าแผงนั้น แล้วหันหลังให้คนของฝ่ายตรวจสอบ

เจ้าของแผงเหลือบมองพวกเธอด้วยสายตาแปลกๆ “พวกคุณ...”

“เปล่าๆ ไม่มีอะไร” ช่งเฉียนเฉียนกลบเกลื่อน “ฉันเห็นไข่มุกร้านคุณสวยดี แถมน้มนกมโตะมากด้วย ดึงดูดความสนใจพวกเราสุดๆ จึงอยากมาดูหน่อย” เธอพูดพลางหยิบไข่มุกขึ้นมา “โดยเฉพาะไข่มุกเม็ดนี้ เนื้อเกลี้ยงแวววาว สีดีจริง ๆ...”

“นั่นเป็นเพราะ” เจ้าของแผงเว้นจังหวะเล็กน้อย ก่อนพูดต่อ “ที่คุณถืออยู่มันคือลูกแก้วนะสิ”

ช่งเฉียนเฉียน “...”

ยังดีที่คนกลุ่มนั้นก็ไม่อยากอยู่ที่นั่นนานเกินไป รีบเดินผ่านหลังพวกเธอและออกไปจากย่านนี้อย่างรวดเร็ว

ช่งเฉียนเฉียนพริ้มรอยยิ้มด้วยความโล่งอก จากนั้นก็ลากหลี่เจี้ยนซุนไปไล่ตามทหารรับจ้างกลุ่มนั้นต่อ

เลี้ยวกลับเข้าไปในซอยเดิม ตอนที่คนกลุ่มนั้นกำลังจะหายลับไปจากสายตา ช่งเฉียนเฉียนบังเอิญเหลือบไปเห็นลวดลายบนเสื้อของคนที่อยู่ด้านหลังสุดเข้าพอดี...

ลวดลายงามมาก บนนั้นเป็นราชสีห์มีปีกบนหลังกำลังต่อสู้กับมังกร นั่นเป็นตราประจำตระกูลนักล่ามังกร ทว่าต่างจากตราตระกูลเส้นเล็กน้อย น่าจะเป็นหนึ่งในสิบตระกูลสังหารมังกร แต่ถ้าจะว่ากันตามหลักพวกเขาเลิกติดตามสัญลักษณ์นี้กันมานานแล้ว เว้นแต่ตระกูลเส้นเท่านั้น

ช่งเฉียนเฉียนตกใจ “ทำไมที่นี่ถึงได้...”

หลี่เจี้ยนซุนก็มีสีหน้าตะลึงงันเล็กน้อย

พวกเธอแอบตามต่อไปเงียบๆ

โดรนสแกนท้องทะเลแถบนี้จนทั่ว

เส้นจาวมู๋อยากพาหลงสืออวีกลับไปบนเรือรบ ขณะกำลังครุ่นคิดว่า ต้องทำยังไงไม่ให้เด็กหนุ่มถูกคนอื่นสังเกตเห็นความผิดปกติ จู่ๆ หลงสืออวี ก็กระตุกเรียกเขา “เหมือนมีบางอย่างอยู่ตรงนั้น”

“อะไรเหรอ” เส้นจาวมู๋หันมองตามไปอีกฝ่ายชี้ไป ก็เห็นว่าหลังผืน ปะการังเป็นทะเลลึกที่ดูเงียบสงัดขึ้นไปอีก

“ไม่รู้สิ” หลงสืออวีแหวกเปิดปะการังสองสามที ออกห่างจากข้างกาย เส้นจาวมู๋ไป หวังอยากดูให้เห็นชัดๆ

เส้นจาวมู๋ขมวดคิ้ว เตรียมจะตามไปโดยอัตโนมัติ “นายอย่า...”

เขายังไม่ทันได้เตือนให้จบประโยค ก็มีวัตถุบางอย่างคล้ายหนด ปลาหมึกยื่นออกมาจากในความมืด

เส้นจาวมู๋ตกใจ พริบตานั้นก็ปล่อยลำแสงสีทองออกมาเตรียมจะตัดหนดปลาหมึกนั้น

แต่ครั้งนี้หลงสืออวีเร็วกว่าเขา

หลงสืออวีหันหลังให้ เส้นจาวมู๋จึงมองไม่เห็นว่าเป็นวัตถุมีคมอะไร ที่พ้นใส่หนดปลาหมึกนั้น... เพียงเลี้ยวพริบตาเท่านั้น เลือดสีน้ำเงินเข้ม ก็ไหลทะลักปะปนกับน้ำทะเล ก่อนจะหายลับไปในเวลาอันรวดเร็ว และ เมื่อดูจากบาดแผลหวิวะหะตรงรอยตัดนั้นแล้ว ก็พอมองออกว่าเป็นการ จู่โจมของกรงเล็บมังกร

รอนจหลงสืออวีหันกลับมาอีกครั้ง เด็กหนุ่มกำหนดปลาหมึกเส้นหนึ่ง ที่กำลังดิ้นกระแด่วไปมาไม่หยุดไว้ในมือพร้อมกับร้องถามเขาอย่างดีใจมาก “อันนี้กินได้ไหมครับ”

“...ไม่ได้”

“ก็ได้” หลงสืออวีตอบ “ฉันผมจะโยนมันคืนไปนะ” ว่าแล้วเด็กหนุ่ม ก็โยนหนดปลาหมึกใส่ชอกที่ผู้จู่โจมขดตัวอยู่

ปลาหมึก “...”

ปลาหมึกกล่าวหนดที่ถูกตัดขาดสะบั้นของตัวเองแล้วว่ายน้ำแผ่นหนีไปด้วยความโศกเศร้า

หมึกบลูริงชนิดนี้เป็นสัตว์ทะเลที่ไม่มีอันตรายของดาวนอร์ทเอนด์ ไม่ได้ให้ความรู้สักว่ามีตัวตนอะไร จึงไม่ถูกพลังจิตตรวจสอบของเส้นจาวมูวึเคราะห์ว่า ‘มีภัยคุกคาม’ มันแค่อยากลองจับดูหน่อยว่ากินได้ไหม

ในบางความหมายก็เหมือนกับหลงสืออูว์มาก ๆ นั่นเอง

เมื่อครู่เส้นจาวมูวึร้อนเกินไป เพราะเป็นห่วงว่าอาจเกิดอะไรขึ้นกับหลงสืออูว์ พอตอนนี้มาหวนคิดดู เลี้ยววินาทีนั้น ความเร็วในการตอบสนองและโจมตีของเด็กหนุ่มที่กลายร่างเป็นมังกรนั้น...

เส้นจาวมูวึรีตาลง สัตวชาตญาณบอกเขาว่ามีบางอย่างผิดปกติ

หลงสืออูว์กลับมาหันซ้ายแลขวาอีกรอบ ก่อนถามว่า “คุณจะกลับไปเรือตอนไหนเลยเธอ ไม่แน่ว่าถ้าลงไปต่ออีกหน่อยอาจเจอกรงอื่นอีกก็เป็นได้” เมื่อก็ผมเพิ่งมาจากบริเวณนั้น ได้กลิ่นลมหายใจของสัตว์ต่างดาวตัวอื่นด้วย”

เส้นจาวมูวึออกไป “นายได้กลิ่นลมหายใจฉันหรือ”

“อือ” หลงสืออูว์พยักหน้า “ลมหายใจนั้นปิดบังอำพรางได้เยี่ยมยอดมาก แต่ผมเคยได้กลิ่นแบบนั้นมาก่อนเลยจำได้”

“ได้กลิ่นมาจากไหน”

“จำไม่ค่อยได้ เป็นเรื่องในอดีตที่ผ่านมานานมากแล้ว แต่ถ้าตอนนี้คุณดำลงไปต่อ บางทีผมอาจตามกลิ่นนั้นไปได้” หลงสืออูว์บอก “เดี๋ยวผ่านไปอีกไม่กี่ชั่วโมง กลิ่นนั้นก็จางหายไปกับน้ำทะเลจนหมด”

เส้นจาวมูวึคิดทบทวนสองสามวินาที “...500 เมตร ไปได้ลึกสุดแค่ 500 เมตร” นี่คือระยะทางสูงสุดที่เรือรบขนาดเล็กสามารถสแตนดบายช่วยเหลือได้อย่างมีประสิทธิภาพ

“อือ” หลงสืออูว์สะบัดหาง แล้วว่ายไปทางหนึ่ง

พวกเขาว่ายอ้อมปะการังกับดอกไม้ทะเล ทำปลาตัวใหญ่ตกใจหนีไปหลายตัว

ตลอดทางที่ดำลึกลงไป ดอกไม้ทะเลไหลเอนบิดปายไปมา สุดเขตปะการังแนวราบ สิ่งที่ปรากฏตรงหน้าเป็นหลุมดำมืดสนิท

มันคือรอยเลื่อนของเปลือกโลก

เป็นห่วงเหวลึกที่ปรากฏกะทันหัน ดิ่งลึกมองไม่เห็นก้นบึ้ง

นั่นเป็นฝันร้ายของผู้หวาดกลัวทะเลลึกอย่างแน่นอน เหมือนก้าว
แล้วจะจมวิบัติหายไปอย่างฉับพลัน รวากับตอนที่กำลังจะจมน้ำตาย ไม่อาจ
ร้องตะโกนได้เลยแม้แต่เสียงเดียว

หลังสื่ออวี่บอก “ลมหายใจนั้นดาลลงไปต่อแล้ว”

ดังนั้นเส้นจาวมูจึงนำไปก่อน หลังสื่ออวี่ตามหลังเขามา

ทั้งคู่ดำดิ่งลงไป ค่าตัวเลขของเครื่องตรวจจับแรงดันน้ำเพิ่มขึ้นอย่าง
ต่อเนื่อง ระบบของชุดเอ็กโซสเกเลตันปรับรักษาอุณหภูมิร่างกายของพวกเขา
รอบๆ เยียบสัต์มาก

เส้นจาวมูไม่กลัว แต่ไม่ชอบความรู้สึกแบบนี้เอาซะเลย

มันทั้งกดดันและไร้แสงสว่าง มักทำให้เขานึกถึงตอนอยู่บนเกาะนั้น
ในห้องพิจารณาคดีมีร่างปลังจิตนับไม่ถ้วนอยู่เต็มไปหมด

ตอนที่ปราศจากผู้คน ที่นั่นไม่มีแสงไฟสักดวง พวกเขาอยู่ตาม
ชั้นหนังสือที่มีฝุ่นหนาตะอะ ลอยวูบวาบไปมารวกับค้างคาวที่ตาสู้แสงไม่ได้
มีชีวิตอยู่ในोनการไปชั่วกัปชั่วกัลป์...หรืออาจเรียกว่า ‘มีชีวิต’ ไม่ได้ด้วยซ้ำ

พวกเขากลือกำเนิดในยุคที่สัตว์ต่างดาวบ้าคลั่งที่สุด อุทิศทั้งชีวิตให้กับ
การชนฆ่า พวกเขาอยากไต่ขึ้นเสียงร้องโหยหวนของสัตว์ต่างดาว อยากเห็น
จุดจบของบัลลังก์ราชัน และอยากปิดประตูบานใหญ่ของขุมมรณลง

บางครั้งเส้นจาวมูก็คิดว่า พวกเขาเหล่านั้นเป็นทั้งผู้กล้าและคนบ้า

หรือบางทีสองอย่างนี้ เดิมทีก็อาจเป็นสิ่งเดียวกัน

เมื่อดำลึกลงไป ฟองอากาศจากลมหายใจพวยพุ่ง แ่่งชิงกันหนีขึ้นสู่
ผิวน้ำ

ในฐานะยอดอัจฉริยะแห่งตระกูลสังหารมังกรที่พันปียังยากจะพบเจอ
การโค่นล้มบัลลังก์คือเป้าหมายชีวิตของเส้นจาวมูที่ถูกลิขิตไว้ มันจะยาก
ลำบากแค่ไหนกันนะ เพราะลำพังแค่ตอนเสาะหาบัลลังก์แล้วต้องเผชิญกับ
สัตว์ต่างดาวนานาชนิด ก็เต็มไปด้วยอันตรายสารพัดสารพันแล้ว

ผู้อาวุโสพวกนั้นคอยจับจ้องเขาด้วยสายตาคาดหวัง และพร่ำบอกเขา
นับครั้งไม่ถ้วน...

เจ้าต้องทุ่มทุกอย่างสู่ความสามารถ

ต่อให้ต้องพลีชีพก็เป็นชะตาชีวิตของเจ้า

นี่เป็นเรื่องที่ไม่ควรลากคนอื่นเข้าไปเกี่ยวข้อง จึงเป็นสาเหตุที่เลิ่นจาวมู่
ละล้าละลังเมื่อออกปฏิบัติกรรรมร่วมกับนักล่าคนอื่น ๆ

ด่าลึกลงไป ยังคงเผชิญหน้ากับห้วงเหวลึก

“...” เลิ่นจาวมู่พยายามดึงสติตัวเองออกจากความคิดที่วุ่นวายสับสน
หลังจากด่าลงไปอีกหลายเมตร เขาก็เริ่มเป็นห่วงว่าหลงสืออวีจะ
หวนดกแล้ว จึงหันไปบอกว่า “ที่นี่...”

ทว่าเขาถึงกับอึ้งไป

เหนือศีรษะก็คือคลื่นใต้น้ำที่มีสีสั่นหลากหลายกำลังกระเพื่อมไหว
ราวกับรีบปั่น พร้อมแสงดาวดงามตระการตา

เนื่องจากย้อนแสง เขาจึงเห็นหน้าหลงสืออวีไม่ชัด แต่เงาเค้าโครงร่าง
กลับดูพลัวโหว่นุ่มนวล

เบื้องหลังเขาคือห้วงเหวลึกไร้ก้นบึ้ง แต่เด็กหนุ่มกลับสว่างไสวจาก
แสงดาว

...ราวกับเป็นภาพมายาที่แสนมหัศจรรย์

จู่ๆ ความคิดนี้ก็แวบเข้ามาในหัวเลิ่นจาวมู่ แล้วก็หายไปราวกับอักษร
บนผืนทรายที่ถูกกระแสคลื่นกลืนหาย

“ทำไมเธอ” หลงสืออวีถาม

“...เปล่า”

เมื่อด่าลึกลงไปอีก พวกเขาได้เห็นหินยักษ์ก้อนเบ้อเริ่ม

นั่นก็คือหลักบอกเขตแดนจุดหนึ่ง หลงสืออวีบอกว่า “จากที่ได้กลิ่น...
เหมือนหายไปบริเวณนี้”

“ที่นี่เป็นปากทางเข้าอุโมงค์ใต้น้ำ” เลิ่นจาวมู่กล่าว “คงใช้อุบาย
บางอย่างหลบหนีเข้าไปแล้วมั้ง”

“อุโมงค์เธอ เป็นของราชวงศ์นอร์ทเอนด์หรือเปล่า”

“อืม ในอุโมงค์มีหินแร่ทะเลชนิดพิเศษ ถ้าใช้พลังจิตของชาวนอร์ท-
เอนด์เปิดใช้งานก็จะสามารถควบคุมกระแสน้ำว่าจะให้มีน้ำทะเลอยู่เต็ม
อุโมงค์หรือไม่ก็ได้ อุโมงค์นี้มีจุดเริ่มต้นจากปราสาท แบ่งเป็นเส้นทางต่าง ๆ

เส้นที่อยู่ไกลสุดไปถึงแดนโพลาร์ไนต์¹ได้เลย ในอดีตพวกเขาเคยขนส่งแร่และไข่มุกผ่านอุโมงค์เส้นนี้”

เขาเล่าต่อ “ตำนานเกี่ยวกับคาเรน เฮกเนอร์ มีบางส่วนที่เกิดขึ้นที่นี่แหละ เล่ากันว่าราชวงศ์ไม่ยอมให้เธอคบหากับกวีนิพนาม ฉะนั้นในคืนพระจันทร์เต็มดวงของทุกเดือน น้ำทะเลในอุโมงค์จะเหือดแห้ง คาเรน เฮกเนอร์ ก็ฉวยโอกาสตอนที่ทหารยามกำลังดื่มเหล้าหนีออกมาทางอุโมงค์นี้เพื่อมาพบกับคนรัก

“ปัจจุบันอุโมงค์นี้เปิดให้ใช้แค่บางส่วน อนุญาตให้คนมาเที่ยวชมได้ แต่ถึงยังไงมันก็เก่าแก่มากแล้ว ผ่านมานานหลายยุคหลายสมัย อาจพังถล่มลงมาก่อให้เกิดอันตรายได้”

หลังสื่ออวีตั้งใจฟังจนจบ จากนั้นก็ยิ้มหวานจนตาหยี “คุณเก่งจังเลยรอบรู้เรื่องราวต่าง ๆ ตั้งมากมาย”

เส้นจาวมู่อึ้งไปชั่วขณะ

แน่นอนว่าเรื่องความรอบรู้เขาไม่แพ้ให้นักล่าอาวูโสคนไหน และก็ไม่ใช่แค่ขาดแคลนคำชมประเภทนี้เลย

แต่ไม่รู้ทำไมครั้งนี้เขาถึงรู้สึกอารมณ์ดีเป็นพิเศษ

ตำรวจดารাজักรมมอบอำนาจการเปิดใช้งานทั้งหมดให้นักล่า รวมถึงอำนาจสิทธิ์การสร้างอาคารต่าง ๆ ของชาวนอร์ทเอนด์อีกด้วย เส้นจาวมู่อึ้งเฮอร์มินัลเข้าไปใกล้ หินก้อนนั้นกะพริบแสงสีฟ้า...แร่ทะเลโบราณที่อยู่ด้านในเปล่งประกายระยิบระยับ

แผงกั้นล่องหนครอบพวกเขาไว้ ภายในอาณาเขตทรงกลมเล็ก ๆ นั้นน้ำธูก้อตระบายออกไปอย่างบ้าคลั่ง

หลังจากผ่านไปไม่กี่วินาทีพวกเขาก็ลงสู่พื้นอย่างแผ่วเบา ล้มผัสใต้ฝ่าเท้าแข็งแรงมั่นคง ด้านบนยังคงเป็นมวลน้ำทะเลมหาศาล

ความรู้สึกนี้แปลกประหลาดเป็นพิเศษ หลังสื่ออวีเงยหน้าขึ้น ยังเห็น

¹ ปรากฏการณ์ของโลกที่ทำให้เกิดพระอาทิตย์เที่ยงคืน และรัตติกาลในยามกลางวัน ณ ดินแดนที่อยู่เหนือเส้นอาร์กติกเซอร์เคิล

แสงดาวไหลเลื่อนลงมาตามคลื่นใต้น้ำได้ร่ำไร มันสลับเลื่อนรางระคนอ่อนโยน
 “ไปกันเถอะ” เส้นจาวมู่พูดเบา ๆ และปลดล็อกบานประตูใต้ฝ่าเท้า
 พวกเขาพากันกระโดดลงไป

อุโมงค์ลึกมืดสนิท มองไม่เห็นปลายทาง มีศพเงือกหลายตัวกองอยู่
 ในหนองน้ำ เส้นจาวมู่ยืนอยู่ด้านข้างพลาจตรวจสอบสภาพศพพวกนั้นคร่ำ ๆ
 สิ่งมีชีวิตชนิดนี้เป็นสัตว์กินของเน่า ในยามจำเป็นสามารถนอนหลับได้
 นานหลายปีโดยไม่ต้องกินอะไรเลย แต่เงือกเหล่านี้ยังเยาว์วัยมาก สันนิษฐาน
 ว่าเข้ามาจากรูอื่นของอุโมงค์

นอกเหนือจากนี้ ที่นี้ก็ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นใดแล้ว

น้ำทะเลที่ยังเหลืออยู่บนชุดเอ็กโซสเกเลตันที่ใสน้ำหายดั่ง ๆ ลง
 บนพื้นดินที่แห้งผาก เส้นจาวมู่ยังดีที่มีชุดเกราะ แต่หลงสืออวีที่ว่ายลงมา
 ด้วยตัวเปล่า เวลานั้นกลับเปียกโชกไปทั้งตัว

“ไม่หนาวเหรอ” เส้นจาวมู่ถาม

“ไม่หนาวหรอก” หลงสืออวีตอบ “ผมเป็นมังกรไฟนะ”

ดังนั้นเส้นจาวมู่จึงกวาดตามองรอบ ๆ ครู่หนึ่ง

รางสีดาบนพื้นมุ่งสู่สวนลึก และยังมีรถรางเหมือนแร่เก่าคร่ำคร่าอีก
 หนึ่งคัน

มีชาวออร์ทอนด์หลายแห่งที่ไม่ยอมรับเทคโนโลยีสมัยใหม่ อุปกรณ์
 อำนาจความสะดวกทุกสิ่งของที่นี่แสนคร่ำครี โบราณเก่าเก็บจนแม้แต่
 เส้นจาวมู่ก็ไม่รู้ว่าจะใช้มันอย่างไร

แหล่งพลังงานของรถรางได้รับความเสียหาย แต่มีแกนโยกสองอัน
 อยู่ตรงกลางรถ เส้นจาวมู่ศึกษาดูครู่หนึ่ง พบว่ารถรางคันนี้คงได้แต่อาศัย
 แกนโยกขับเคลื่อนไปข้างหน้าโดยใช้แรงงานคน

เขาเดินหน้าต่อไปอีกหลายก้าว มีโคลำผ่น้ำถ้ำหินแร่ มันทั้งเปียกชื้น
 และเย็นเฉียบ พื้นใต้ฝ่าเท้ามีกลิ่นดินโคลนแปลก ๆ ถึงจะเป็นเมื่อหลายปีก่อน
 ที่นี้ก็คงมีกลิ่นที่ไม่น่าอภิรมย์นัก

ยากจะจินตนาการได้ว่าจะมีเจ้าหญิงหลบหนีออกมาจากที่แบบนี้

แถมที่นี้...ยังมีพลังจิตที่แข็งแกร่งหลงเหลืออยู่ด้วย

ทุกคนรู้ว่าเส้นจามูมีพลังจิตที่ทรงพลังมาก แต่คนส่วนใหญ่ไม่มีภาพของคำว่า 'ทรงพลัง' นี้ในหัวเลย

เขาคำลังนั่งไปทิศตารางนี้ ลำแสงสีทองบินโฉบอยู่รอบตัวโดยไร้สัมผัส เสียงเงาในอุโมงค์รูปไข่ ดูคล้ายคืบหึ่งห้อยเด่นระบำ

พลังจิตค่อย ๆ ประสานรวมกับภาพในอดีต

พื้นผิวผนังเปลี่ยนเป็นใหม่เอี่ยม พลังงานของรตรางกะพริบวาบ แม้แต่รางรถก็ไม่ใช่สนิมแล้ว น้ำทะเลเหนือศีรษะกระเพื่อมไหว เสียงฝีเท้าดังต็อกแต๊กมาจากสุดปลายทางเดิน

สาวน้อยในชุดกระโปรงยาวสีขาวบริสุทธิ์วิ่งมาพร้อมเสียงหายใจเหนื่อยหอบ ผิวพรรณผุดผ่อง เส้นผมสีทองสว่างจ้าดุจแสงตะวัน รูปโฉมงดงามราวไข่มุกใต้ก้นทะเล เธอสลัดรองเท้าส้นสูงแสนประณีตทิ้งไป สองเท้าบอบบางเหยียบลงบนพื้นหยาดกระด้าง สร้างความเจ็บปวดแสนสาหัส ดินโคลนเปรอะเปื้อนใต้ฝ่าเท้าและชายกระโปรง ทว่าเธอกลับเปี่ยมไปด้วยความสุข

อดทนผ่านอุโมงค์ยาวเหยียดที่อากาศอับและมืดกลิ่นเหม็นสาบนี้ไป เมื่อก้าวเข้าสู่แสงสว่าง เธอก็จะได้พบกับคนรัก

ยามที่เธอเหยียบบนผืนแผ่นดินนั้นพระจันทร์เต็มดวง

...เส้นจามูวิ่งไปชั่วขณะ

ทุกครั้งที่ได้เห็นภาพของอดีต เขามักรู้สึกสับสน ราวกับได้ก้าวเข้าไปในชีวิตของคนคนนั้นโดยสมบูรณ์

แต่ครั้งนี้เขาตึงสติกลับมาได้ไวมาก...

หลัก ๆ เป็นเพราะหลงสืออวีโผเข้าหาอ้อมมกอดเขา หัวมังกรกระแทกจนเขาได้สติ

“...กลัวความมืดเธอ” เส้นจามูถามพลางลูบหัวหลงสืออวี

“ไม่ใช่สักหน่อย แค่รู้สึกว่าคุณทำหน้าที่แปลก ๆ ซอบกล”

เส้นจามูหัวเราะ “ไม่มีอะไรหรอก ก็แค่เห็นภาพในอดีตนิดหน่อยนะ”

“อ้อ”

ทั้งสองเดินไปตามอุโมงค์ทอดยาว ได้ยินเพียงเสียงฝีเท้าของกันและกัน

เส้นจาวมู่ถาม “นายไม่กลัวทะเลลึกเหรอ”

ถึงอย่างไรมังกรก็เป็นสิ่งมีชีวิตที่อยู่บนฟ้า ไม่อาจลงไปในทะเลที่ลึกเกินไปได้

หลงสืออวี่ตอบ “ไม่ถึงกับกลัวมากหรอก แต่ผมไม่เคยลงไปกันทะเลลึกมาก ๆ มาก่อน และครั้งล่าสุดที่ไป ผมได้เจอสัตว์ต่างดาวที่น่าสนใจเยอะแยะเลย”

“สัตว์ต่างดาวจากกันทะเลนะเหรอ” เส้นจาวมู่ทบทวนความทรงจำ “ฉันจำได้ว่ามีแต่พวกดุร้ายมากนะ”

“ก็ไม่เชิง คราวก่อนผมเจอฟองน้ำสีเหลืองพูดได้ แล้วก็ปีปลาดาวที่ดูบ๊อง ๆ อีกตัว พวกมันกำลังจับแมงกะพรุนที่กันทะเลด้วยกัน”

เส้นจาวมู่ “...การจับคู่กันของสองสิ่งนี้ฟังดูพิลึกชอบกล มันเรื่องบ้าบออะไรกัน”

“แปลกมากเลยเหรอ” หลงสืออวี่เหยียบเงาของเส้นจาวมู่พลางพูดกลัวหัวเราะ “ผมว่าน่าสนใจดีออก ถ้าคุณชอบ ผมพาคุณไปดูเรื่องน่าสนุกกว่านี้ได้อีกเพียบเลยนะ”

43

หัวหน้าเทพปีศาจทั้งสาม

อุโมงค์มืดมืด พวกเขาเดินมาได้ระยะหนึ่งก็เจอซากศพบนพื้นอีกสองสามร่าง

ใต้ท้องทะเลเปื่อยขึ้น ไม่รู้ว่าศพอยู่ที่นั่นมานานแค่ไหน มันเริ่มเน่าเปื่อยส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งไปทั่ว แต่พวกเขาไม่ได้ทำท่าบูชเทพเจ้าแปลกๆ

ดูจากการแต่งกายของพวกเขา ส่วนใหญ่เป็นทหารรับจ้างในดาราจักร มีผ้าพันแผลเกลื่อนกลาดอยู่ข้างตัวพวกเขา มีหุ่นยนต์ทางการแพทย์ถูกทำลายจนเสียหาย และยังมีน้ำยาฆ่าเชื้อลึกลับลึ้มอยู่สองขวด

หลสืออวีเอ่ย์ถาม “ทำไมทหารรับจ้างถึงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ”

“กลไกในอุโมงค์นี้เก่ามากแล้วจึงปลดล็อกได้ง่าย บางครั้งเพื่อให้สะดวกแก่การมาชุดสุสาน พวกเขาจะมาพักผ่อนในอุโมงค์” เล็นจาวมู๋ขยับเข้าไปดูศพนั้นใกล้ๆ “บางส่วนของอุโมงค์ที่ไม่เปิดให้ใช้ นานๆ ที่ถึงจะมีคนมาตรวจตราสักครั้ง แต่ไม่เคยเจอศพพวกนี้มาก่อน แถมบาดแผลนี่ก็...”

เขาวินิจัยอย่างละเอียด “บางบาดแผลเป็นฝีมือของพรายน้ำ คาดว่าหลังจากที่พวกเขาเจอพรายน้ำแล้วคงหนีมาหลบที่นี่ และถูกโจมตีในขณะที่กำลังทำแผลกันอยู่”

หลสืออวีเอ่ย์ถามขึ้นอีก “เป็นพรายน้ำตามลงมาหรือเปล่า”

“ไม่น่าใช่” เล็นจาวมู๋ตอบ “บาดแผลที่ทำให้ถึงแก่ชีวิตดูไม่ใช่ฝีมือของพรายน้ำ รอยกัดของพรายน้ำต้องเหวอะหะ หลังผ่านไปสองชั่วโมงถ้าบาดแผลสัมผัสอากาศอยู่ตลอดเวลา มันจะเน่าเปื่อยแล้วเปลี่ยนเป็นสีดำ

ส่วนแผ่นนี้”

เขาชี้ให้หลงลืออวีดู “เส้นเลือดใหญ่ที่คอถูกตัดขาด แสดงว่าอาวุธของผู้โจมตีต้องคมและกว้างมาก เป็นทรงโค้ง แม่นยำราวกับมีดผ่าตัด และมีการบาดเลือดหลายหยดอยู่ห่างจากปลายแผลเพียงสองเซนติเมตร ยิ่งดูคล้าย...” เขาลังเลเล็กน้อย “เคียวของตึกแตกแตกตำข้าว ทั้งรอยช่วนจากหนามแหลม”

“ตึกแตกตำข้าวขึ้นหรือ” หลงลืออวีคิดแล้วเอ่ยว่า “ผมจำสัตว์ต่างดาวตึกแตกตำข้าวได้ มีแค่แบบวิลเบ็งประเภทนั้นสินะ”

“ถูกต้อง” เส้นจาวมูตอบ “ตึกแตกตำข้าวตั้งถิ่นฐานแถบบนฟ้า ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่...” เขามวดคิ้วเข้าหากัน

พวกตึกแตกตำข้าวซึ่งมีร่างแยกร่วมเดินทางบนฟ้าไปกับวาฬสีน้ำเงินตั้งถิ่นฐานอยู่เบื้องบน ไม่เคยลงมาพื้นดินเลยสักวัน

ฉะนั้นไม่ต้องพูดถึงกันทะเล

เขาใช้โดรนสแกนอาณาเขตนี้อย่างรวดเร็ว จากนั้นทางกองรักษาด่านก็แจ้งว่าจะติดต่อเจ้าหน้าที่ที่ดูแลอุโมงค์ ให้มาตรวจสอบดูสถานการณ์ของที่นี่ด้วยกัน

ลูซานไหวบ่นงมำผ่านทางช่องสัญญาณ “ตกลงกันไว้แล้วแท้ ๆ ว่าดำน้ำลึก 300 เมตร แต่นี่ดันตรงดิ่งเข้าไปอุโมงค์ใต้ทะเลเฉยเลย พี่เส้นฉันไม่น่าเชื่อคำพูดพี่เลยจริง ๆ”

“นายก็ไม่ได้เพิ่งรู้จักเขาเป็นวันแรกสักหน่อย เขาลงเรือไปแล้วเป็นไปไม่ได้หรอกที่จะยอมกลับมาแต่โดยดี” หยางจือหมิงกล่าวโดยมีเสียงเครื่องจักรดังอีกทีอยู่รอบ ๆ เขายังอยู่ในห้องเครื่องยนต์บนเรือรบ

ทว่าคนบนเรือกลับไม่เอ่ยถึงเรื่องที่หลงลืออวีหายตัวไป

หลงลืออวีก็อธิบายกับเส้นจาวมูว่า “ผมบอกพวกเขาไว้ว่าจะกลับไปนอนในห้องโดยสาร”

“ไม่มีใครสงสัยบ้างเลยหรือ” เส้นจาวมูนึกถึงตอนเห็นมังกรขนมปั้งใต้กันทะเลขึ้นมาได้ ก็เริ่มรู้สึกตลก ๆ

หลงลืออวีเอ่ยถามด้วยสีหน้าซื่อสัตย์และจริงจัง “ทำไมพวกเขาต้อง

สงสัยผมด้วยละ”

เส้นจามู “...”

ก็จริง ทุกครั้งที่เห็นสีหน้าแบบนี้ของหลงสื่ออวี เขาก็อดไม่ได้ที่จะ
หลงเชื่อ

หลงสื่ออวีชี้ไปทางอุโมงค์หนึ่ง “ลมหายใจของสัตว์ต่างดาวไปทางนั้น”

เส้นจามูเดินได้สองก้าว จู่ๆ ก็หยุดนิ่ง

เขาได้ยิน...เสียงน้ำ

เขาไม่ได้จับเสียงนี้ได้ทางหู ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ จับเสียงน้ำได้จาก
พลังจิตของเขา

เส้นจามูอุ้มหลงสื่ออวีแล้วพาเดินขึ้นไปในชั่วพริบตา ในเวลาเดียว
กับที่ลำแสงสีทองรวมตัวกันก่อนแปรสภาพกลายเป็นมิดคัมกริบหลายเล่ม
ปักบนพื้นโดยแรง

คมมิดที่ยืดยาวห้ำหั่นหกเมตรปักทะลุพื้นได้โดยง่าย อะไรงานอย่าง
ไต้มิดกริดร้องโหยหวน ดิ้นพรวดๆ และในเวลาเดียวกันพื้นก็พังทลายไป
หนึ่งส่วน กระแสน้ำสีดำมิดไหลทะลักขึ้นมา

นั่นไม่ใช่ น้ำทะเล เป็นเพียงกระแสคลื่นที่เกิดจากฝีมือสัตว์ต่างดาว
แม้แต่เพดานด้านบนก็พลอยพังถล่มลงมาด้วยส่วนหนึ่ง เศษกรวดหินปนดิน
เป็นตันๆ กระแทกไปกับพื้น

เส้นจามูใช้พลังจิตปกป้องหลงสื่ออวี สร้างบาเรียทรงเครื่องวงกลมครอบ
ลงมาจากด้านบนของพวกเขา เกิดเสียงกระแทกหนักอึ้งดังตึง แผลงกันนั้น
ช่วยกันสิ่งของทุกอย่างที่ร่วงหล่นลงมา เขาโอบบ่าหลงสื่ออวี ใช้พลังจิตกวาด
สิ่งกีดขวางเบื้องหน้าออกไป ทั้งสองเดินหน้าต่อหน้าท่ามกลางฝุ่นควัน

เส้นจามูกล่าวว่า “ฉะนั้นพื้นที่บริเวณนี้จึงถูกสั่งห้ามเปิดใช้งาน เพราะ
มันไม่มั่นคงเกินไปนะ”

หลงสื่ออวีกลับพูดอย่างตลกดีใจ “เดินฝ่าสายฝนเนอะ” มีเรื่อง
โรแมนติกเล็กๆ น้อยๆ กับเจ้าหญิงเพิ่มขึ้นอีกเรื่องแล้ว

เส้นจามู “...คำจำกัดความของคำว่า ‘ฝน’ ของนายออกจะเพี้ยนๆ
ไปหน่อยนะ” ทันใดนั้นเขาก็นึกขึ้นได้ “คำว่า ‘อวี’ ในชื่อของนายคงไม่ได้

หมายถึงฝนมั้ง? ถ้าเป็นภูเขาพังถล่มร้าวกับสายฝน ก็เหมาะกับนายมากนะ”

หลงลืออวี๋หันไปถลึงตาจ้องอีกฝ่ายอีกครั้ง

ไม่รู้ว่าเป็นไปนานแค่ไหน การพังถล่มจึงค่อยสิ้นสุดลงโดยสมบูรณ์

ทั้งคู่เดินมาถึงสถานที่ปลอดภัยอีกแห่ง

“ไม่เป็นไรใช่ไหม” เลื่อนจาวมู่ถามหลงลืออวี๋

เด็กหนุ่มในอ้อมกอดเงยหน้ามองเขา ดวงตายังคงดำลึกสลับใส
“ไม่เป็นไรครับ”

“...เมื่อไหร่ก็จะเป็นพรายน้ำ พวกมันไม่ได้ฆ่าทหารรับจ้างตาย แต่
ฉวยโอกาสตามลงมาจริง ๆ” เลื่อนจาวมู่คลายมือที่โอบไหล่เขา “เป็นเงือก
หนองน้ำ และก็เป็นตึกแต่น้ำท่วมอีกแล้ว ในอุโมงค์แห่งนี้ไม่ว่าตัวอะไร
ก็มีหมดทุกชนิด มันผิดปกติเกินไปแล้ว”

พรายน้ำชอบลากคนลงไปได้ น้ำ ทำให้จมน้ำตาย เวลาที่มันปรากฏตัว
มักมีรอยน้ำเปียกโชกตามมารอบ ๆ ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นใต้ดินเมื่อครู่
คาดว่าต้องเป็นฝีมือของพวกมันแน่นอน

หลงลืออวี๋บอกว่า “เป็นไปได้ว่าเพราะสัตว์ต่างดาวตัวนั้นผ่านมาที่นี้
ลมหายใจนั้นจึงปลุกพวกมันให้ตื่นขึ้นมา”

“คงนั่นมั้ง” เลื่อนจาวมู่หันไปมองทางอุโมงค์ แล้วใช้เทอร์มินัลตรวจ
เช็คดู “แต่ที่นี้เป็นทางไปเกาะหลักของดาวนอร์ทเอนด์ ทำไมสัตว์ต่างดาว
ถึงต้อง...” เขาชะงักนิ่งไปทันที ก่อนตัดสินใจไปที่ช่องสัญญาณการรบ
“ลู่อานไหว นายช่วยเช็คสถานการณ์ที่เกาะหลักนั้นให้ทีสิว่ามีเหตุการณ์
อะไรหรือเปล่า”

ผ่านไปสองสามวินาที ลู่อานไหวก็ตอบกลับมา “ตอนนี้ไม่มี ทำไม
เหรอ”

“สัตว์ต่างดาวที่จู่โจมกะลาสีน่าจะไปทางนั้น นายแจ้งให้กองรักษาด่าน
เตรียมพร้อมรับมือบนเกาะด้วย”

“ได้เลย” ลู่อานไหวส่งเสียงจีปากอย่างชัดเจน “แหม ดันเป็นตอนที่
กำลังหลักของกองรักษาด่านอยู่บนเกาะกันหมด...เดี๋ยวละ อย่าบอกนะว่า
นั่นคือเป้าหมายของมัน”

“หวังว่าจะไม่ใช่” เส้นจาวมู่พูดเสียงเข้ม “ก็ได้แต่หวังว่าจะไม่ใช่”

มีเสียงหนวกหูดังมาจากในช่องสัญญาณ ลู่ซานไหวไปแจ้งให้สมาชิกคนอื่นรับทราบแล้ว

เส้นจาวมู่สบตากับหล่งสืออวี ทั้งสองเร่งสาวเท้าเดินเข้าไปในส่วนลึกของอุโมงค์เส้นนี้ให้เร็วขึ้น

เดินไปประมาณสามถึงห้านาที พื้นในอุโมงค์ก็เปลี่ยนเป็นเปียกชื้น ซากศพพรายน้ำดูร้ายหลายตนนอนอยู่บนพื้น บาดแผลยังใหม่มาก ใครบางคนเพิ่งสังหารพวกมัน โดยลงมืออย่างเฉียบขาดและฉับไว

บาดแผลนี้ดูคุ้นตาเป็นพิเศษ เส้นจาวมู่ตรวจสอบดูสภาพแวดล้อมรอบ ๆ คุรุหนึ่ง เขาหวดคลึงหัวคิ้วพลางเอ่ย “...หมอนั่นอยู่ที่นั่นจริง ๆ ด้วย”

“ใครเธอ?”

“ก็แค่เพื่อนเก่าคนหนึ่งของฉัน” เส้นจาวมู่ลูบหัวมังกร “วางใจได้ ไม่ใช่คนเลวอย่างไปอีอีรอก แม้เขาจะไม่ค่อยปกติสักเท่าไหร่”

“ทำไมเพื่อนคุณถึงมาอยู่ในอุโมงค์ได้ล่ะ?”

“ไม่มีใครรู้ รวมถึงตัวเขาเองก็ด้วย” เส้นจาวมู่บอก “ตรงจุดนี้เขาเหมือนนายมากเลย เป็นพวกซเรอติงเงอร์กันทั้งคู่”

เมื่อสิ้นเสียงเขา ก็มีร่างหนึ่งเดินออกมาจากความมืด

อีกฝ่ายดูแล้วอายุเกือบสามสิบปี ใบหน้าเรียกได้ว่าหล่อเหลาหมดจด เขาสวมชุดนอนผ้ากำมะหยี่สีเขียวยาวคลุม และถือแผ่นที่อยู่ใม่มือ ดูเหมือนนักท่องเที่ยวยิ่งตื่น ยังไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้า และเกือบมาไม่ทันรถบัสนำเที่ยว...ถ้าไม่ใช่เพราะมีเลือดสีเทาของพรายน้ำติดอยู่บนแผนที่ที่เขาถืออยู่ละก็นะ

เมื่อเขาเห็นเส้นจาวมู่ก็ตาลุกวาวขึ้นมาทันที “โอ้พระเจ้า ในที่สุดฉันก็ได้เจอคนคุ้นเคย”

ลูธอร์ กริมม์ หนึ่งในผู้แข่งขันชิงตำแหน่งหัวหน้าสนิทกับเส้นจาวมู่พอสมควร เขาไม่ใช่มนุษย์ และเกิดในตระกูลนักมายากลจากดาวเคราะห์ไกลโพน

ตระกูลนั้นมีสมาชิกในครอบครัวน้อยมาก อายุยืนกว่ามนุษย์เกือบ

สองเท่า ที่จริงอูเธอร์อายุห้าสิบถึงหกสิบปีแล้ว แต่ดูเฟินๆ เหมือนอายุมากกว่าเส้นจาวมู่ไม่เท่าไร

หมอนี้ก็เป็นบุคคลในตำนานของสมาคมด้วย แม้เส้นจาวมู่กับไปอี้อี้ต่างก็มีนิสัยชอบทำอะไรตามใจตัวเองเหมือนกัน แต่ยังดีที่ในเวลาฉุกเฉินยังสามารถติดต่อได้ แต่อูเธอร์นี่สิ ในหนึ่งปีเขาหายตัวไปแบบขาดการติดต่อเก้าเดือน ส่วนอีกสามเดือนที่เหลือก็เอาแต่ไปซุกอยู่ในไนต์คลับสตาร์แคปิทัล

เสียงหยางจือหมิงถอนหายใจดังมาจากในช่องสัญญาณ “ให้ตายสิ อูเธอร์มาปรากฏอยู่ตรงหน้าฉันแบบตัวเป็นๆ ชีวิตวัยหนุ่มของฉันจบสิ้นแล้ว”

ลูซานไหวกี้แปลกใจมาก “เทพปีศาจทั้งสองดันมาเจอกันได้ที่กันทะเลโคตรสุด”

“นี่น่าจะเป็นนิยามที่แท้จริงของเทพปีศาจละมั้ง” หยางจือหมิงถอนหายใจ

ไปอี้อี้ อูเธอร์ และเส้นจาวมู่ถูกคนในสมาคมขนานนามว่าเป็น ‘หัวหน้าเทพปีศาจทั้งสาม’...ปีศาจที่ว่างลงมาจาก ‘ลวงตาชวนให้เคลิบเคลิ้ม’ ทั้งสามคนมีฝีมือโดดเด่น แต่ละคนมีจุดแข็งของตัวเอง ไม่เป็นสองรองใครในประวัติศาสตร์ของสมาคม ยอดเยี่ยมและมีเอกลักษณ์ ทว่าพวกเขาดันเป็นสุดยอดนักล่าที่พิลึกพิลั่น อย่างไปอี้อี้เป็นจอมหน้าไหว้หลังหลอกตัวแม่ อูเธอร์หายเข้ากลีบเมฆ ขาดการติดต่อแบบตีสต์ตัวพ่อ ส่วนเส้นจาวมู่เป็นเทพแห่งการฉวยเดี่ยวนะ

พวกพิลึกกึกกือล้วนมีอยู่ทุก ๆ ปี ซึ่งรุ่นนี้มีมากเป็นพิเศษ ต้องขอบคุณชีวิตรั่วเหวินที่ผ่านมรสุมมาจนชิน จึงไม่ถูกเทพปีศาจทั้งสามนี้ทำให้สติแตก

เส้นจาวมู่ถามขึ้น “คุณมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ก่อนหน้านั้นหัวหน้าชีวิตตามหาคุณตั้งนาน”

“จั้นเหวอ” อูเธอร์ตอบ “ฉันตามไล่ล่าสัตว์ต่างดาวตัวหนึ่งมา ไม่ได้เช็กเทอร์มินัลมานานมาก โอ้ ตายละ เดี่ยวกลับไปฉันต้องถูกรองเท้าบูต

ของเธอยันกันแน่นๆ”

หลงสืออวีแอบกระซิบถามเลิ่นจาวมู่ “ทำไมผมรู้สึกว่่าสำเนียงเขาฟังดูแปร่งๆ”

เลิ่นจาวมู่กระซิบตอบ “ภาษาที่สหพันธ์ใช้สื่อสารไม่ใช่ภาษาบ้านเกิดของเขา”

“อ้อ”

อูเชอร์พูดขึ้นอีก “เลิ่นจาวมู่เพื่อนยาก นายช่วยชีวิตฉันไว้แต่ๆ เลยฉันหลงทางอยู่ที่นี่ ที่แรกกะจะไปปราสาทนอร์ทเอนด์ แต่ปรากฏว่ามีคนช่วยบอกทางฉัน เลยมาโผล่ที่อุโมงค์บ้าๆนี่”

หลงสืออวีบอก “แต่ว่าอุโมงค์กับปราสาทอยู่คนละทางกันเลยนะตอนนี้คุณเดินไกลออกไปเรื่อย ๆ แล้ว”

“โอ้ ที่รัก ไซ่ๆ ฉันเห็นด้วยกับความคิดนายที่สุด”

หลงสืออวี “...”

เลิ่นจาวมู่กล่าวว่า “คุณมาก็ดีแล้ว ที่นี่ต้องสงสัยว่ามีสัตว์ต่างดาวกำลังหนีไปยังเกาะหลัก เรามีเวลาไม่มากแล้ว รีบกลับไปกองรักษาด่านก่อน”

“มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นด้วยหรือนี่” สุดท้ายอูเชอร์ก็หิบบเทอร์มินัลออกมาดู “อ้อ ที่แท่สัปดาห์ส่งคำแจ้งเตือนมาแล้วนี่เอง”

พวกเขาเดินข้ามฉากศพพรายน้ำเพื่อมุ่งหน้าไปยังเกาะหลัก

“อ้อ จริงสิ” ทันใดนั้นอูเชอร์ก็นึกบางอย่างขึ้นได้ “อยู่ที่นี่ ฉันเจอเรื่องสนุกๆ บางอย่างด้วยนะ” อูเชอร์เดินตามเลิ่นจาวมู่พร้อมกับล้วงหิบบขึ้นส่วนแปลกๆ ออกมาจากกระเป๋ที่เขาพกติดตัว เป็นชิ้นส่วนสี่เหลี่ยมเหมือนถอดออกมาจากเครื่องอะไรสักอย่าง “หลังจากที่ฉันตามล่าสัตว์ต่างดาวตัวนั้น ก็มาที่เกาะหลักเพื่อค้นหาและเก็บรวบรวมซากเรือดำน้ำได้ข่าวว่าที่นี่มีหุ่นหยากรอยู่เยอะแยะเลย”

ไม่ใช่แค่ทหารรับจ้าง แต่คนจำนวนมากต่างขับเรือดำน้ำส่วนตัวมาดาวน์นอร์ทเอนด์กัน เรือดำน้ำมาจากต่างกาแล็กซีและคนละเผ่าพันธุ์ ทุกแบบทุกประเภทที่ควรมีก็มีทั้งนั้น ทะเลของดาวน์นอร์ทเอนด์มีลักษณะซับซ้อนและแปรปรวน เวลาเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้นจะช่วยผู้คนส่วนใหญ่ออก

มาได้ เหลือกก็แต่พวกเรือดำน้ำที่จมอยู่กันทะเล

“ฉันเจอแกนเรือดำน้ำจำนวนมาก” อุเธอร์นำชิ้นส่วนมาให้เส้นจาวมู่ดู “แต่ฉันสาบานกับพระเจ้าได้เลยว่า นี่เป็นเอกลักษณ์ที่สุดเท่าที่ฉันเคยเจอมาเลยนะ”

“เอากลับไปให้หยางจื่อหมิงดูเดี๋ยวก็รู้อเอง” เส้นจาวมู่บอก “แต่คุณห้ามหายตัวไปเฉย ๆ ก่อนก็แล้วกัน”

พวกเขาเดินในอุโมงค์กันต่ออย่างเงียบเชียบ ไม่ส่งเสียงสักแอะ

อุโมงค์ใต้ทะเลเก่าแก่มาก มีเศษก้อนหินร่วงกราวลงมาจากเพดาน ด้านบนอยู่เป็นระยะ เห็นได้ชัดว่าสามคนนี้ล้วนไม่ธรรมดา ไม่มีความหวาดกลัวเลยสักนิด

หลายนาที่ต่อมา พวกเขาผ่านแนวป้องกันหลายด่านจนมาถึงโซนอุโมงค์ที่เปิดให้ใช้ได้ นักท่องเที่ยวสองสามคนกำลังถ่ายรูปกันอยู่ที่นั่น หลังจากเลี้ยวผ่านหัวมุม พวกเขาได้เห็นเส้นทางที่จะขึ้นสู่ด้านบน

ลิฟต์ที่ปิดใช้งานนานแล้ว พวกเขาจึงเดินขึ้นบันได ในที่สุดก็ออกมาจากสภาพอากาศที่อุดอู้

ด้านบนเป็นพื้นที่ทุ่งหญ้าว่างเปล่าผืนหนึ่ง ฟ้ามืดแล้ว แต่ยังมีนักท่องเที่ยวจำนวนมากกำลังรอเข้าอุโมงค์ ทางออกไปไม่ไกลมองเห็นถนนบนเกาะหลักของดาวนอร์ทเอนด์ได้ ทางออกนี้อยู่ใกล้กองรักษาต่านมากเป็นพิเศษ ใช้เวลาเดินแค่ห้านาทีเท่านั้น

หลังลืออวีตมกลืนอีกครั้ง ก่อนกระซิบบอกเส้นจาวมู่ “กลืนอายุที่นี้ยุ่งเหยิงเกินไป ผมไม่ได้กลืนมันแล้ว”

“ไม่เป็นไร เดี่ยวฉันก็หามันเจอเองแหละ” เส้นจาวมู่ลูบหัวเขา “นายรีบกลับไปกองรักษาต่านเถอะ ถ้าตึกแล้วก็ไม่ต้องรอฉันนะ รีบเข้านอน” เขาคิดแล้วก็พูดเสริมต่อว่า “อย่าเที่ยวไปไหนซี้ซั้วล่ะ ครั่งนี้นายช่วยงานฉันได้เยอะเลย ไว้กลับไปฉันจะพานายไปกินของอร่อย”

“อ้อ” หลังลืออวีตอรับด้วยสีหน้าโล่ง

“...และห้ามตามฉันไปด้วย”

“อืม”

เลินจามูยังไม่วางใจ ย้ำแล้วย้ำอีกกว่าเขาจะยอมจากไปพร้อมลูเธอร์
ระหว่างทาง เขาคดบล็อกลูชันไว้ก่อนเพื่อความปลอดภัย

สิบห้าวันที่ต่อมา

เรือของทหารรับจ้างในดาราจักรทีมหนึ่งแล่นออกจากท่าเรือ

พวกเขาเช่าเรือประมงขนาดกลางของคนในท้องถิ่น เพื่อเตรียมเดินทางไปหมู่เกาะนิคส์ที่อยู่ทางตอนเหนือของเกาะหลัก

บนเกาะหลักมีกฎหมายห้ามนำอุปกรณ์ดำน้ำทันสมัยของดาวนอร์ทเอนด์มาขาย แต่หากหาซื้อจากตลาดมืดบนเกาะ และหลีกเลี่ยงเส้นทางลาดตระเวนของยามชายฝั่ง ก็ลองลงไปปล้นสุสานใต้น้ำได้... ถ้าสามารถใช้เส้นสายจนได้ ไบอัญญาตจับปลามาด้วยก็จะยิ่งปลอดภัยขึ้น

ราชวงศ์นอร์ทเอนด์มีเครือข่ายตืออยู่ไม่น้อย ย่อมมีสุสานย่อยหลายแห่งที่ตกหล่นไปบ้าง

แม้จะมีขนาดเล็ก แต่ข้างในเป็นเครื่องราชอิสริยาภรณ์จากราชวงศ์นอร์ทเอนด์ที่มีมูลค่าสูงมากเช่นกัน ถ้าโชคดีหาอัญมณีได้ ก็จะได้กำไรก้อนโตมากขึ้นไปอีก

มีใครไม่ชอบเงินบ้างล่ะ

ออกัสตายืนอยู่หัวเรือ ที่คางมีตอหนวดเขียวครี้มที่เพิ่งขึ้นมานิดหน่อย สันแกรมเป็นแนวเส้นคมชัด

น้ำทะเลที่มีตมิดเบือนหน้าถูกเรือประมงแหวกออกเป็นทาง เกิดฟองอากาศหลากสีลอยมาตกลงรอบ ๆ เป็นระยะ ฟองสีเขาราวหิมะถูกอาบย้อมให้มีสีสัน ก่อนจะหายวับไปโดยไว จุดที่ไกลออกไปมีเขตหินสีดำกับฝูงปลากระโดด

แวตตาเขามีความมุ่งมั่นแน่วแน่ที่ทหารรับจ้างคนอื่นไม่มี เขาพกมีดคู่ที่มีรอยเลือดไว้ที่เอว สวมเสื้อกันลมตัวยาวสีเขียวเข้ม

เสื้อตัวนั้นถูกลมทะเลพัดกระพือจนเกิดเสียงดัง รูปร่างสีที่มีปีกกำลังสู้กับมังกรบนหลังเสื้อพลั่วไหลไปตามแรงลม

“ลูกพี่” ทหารรับจ้างคนหนึ่งที่อยู่ข้างเขาเอ่ยขึ้น “คืนนี้เราลองวัดดวง

ดูสักตั้งไหมพี่”

“ไปก่อนค่อยว่ากัน อาจหาคนรับช่วงต่องานของคริสตจักรไม่ได้เร็วขนาดนั้นก็ได้” ออกัสตาตอบ พลังหมุนเหวี่ยงมือโดยไม่รู้ตัว “อีกอย่างบนเกาะนี้มีตัวจุ่นอยู่เพียบด้วย” ดวงตาเขาฉายแววเย็นเยียบ “โดยเฉพาะเจ้าคนแซ่เลินนั่น”

“ลูกพี่” ทหารรับจ้างพูดขึ้นอีก “แต่ว่า...ให้ตายสิ ทำไมมีคนกำลังอย่างปลาวะ”

“มีอะไรน่าแปลก” ออกัสตาเอ่ย พลังเลียร์ริมฝีปากที่แห้งผาก เพราะตากลมทะเล “ที่นี้ริมทะเล มีชาวประมงอยู่เยอะแยะไปหมด อย่ากระต่ายตื่นตูมไปหน่อยเลย”

“ไม่ใช่ มะ...มีคนกำลังอย่างปลาอยู่บนเรือเรา”

44
เลินดี

บนดาดฟ้าชั้นสองของเรือประมง หลงสืออวีฮัมเพลงขณะพลิกปลา
กลับด้านอยู่บนเตาปิ้ง

เนื่องจากเขาเป็นห่วงว่าถ้าตั้งดอกจู้ฮานไว้ข้างนอกแล้วมันจะเป็นหวัด
จึงอุตส่าห์กลับไปที่กองรักษาด่าน แล้วพกมันติดตัวมาด้วย

เวลานี้ดอกไม้หน้ายวนกำลังเต็นสะบัดอยู่ข้างราวกันตกอย่างเรีงรีน
ลมทะเลยามค่ำคินโปกพัด กลิ่นหอมสดชื่นชวนให้คนผ่อนคลาย เนื้อปลานั่น
นัวอบแน่นเป็นพิเศษ หนึ่งปลาหตตัวม้วนขึ้นเล็กน้อย ตอนอย่างได้กึ่งสูง
กึ่งดิบมีสีสดน่ากิน

ใกล้จะกินได้แล้ว

เกาะนิกสืออยู่ห่างจากเกาะหลักไม่ไกล เรือลำนี้แล่นฉิวฝ่าผืนทะเล
ด่ำสนิท ไม่นานเหนือผิวน้ำก็ปรากฏเงาหมู่เกาะอยู่รำไร

ออกัสตาที่อยู่ข้างหลังถามขึ้นว่า “นายเป็นใคร” เขากำมือคู้ในมือ
แน่น อาร์กไฟฟ้าบนมิตคมกริบแลบแปลบ ๆ ตามด้วยพลังจิตที่อาจถูก
ปล่อยออกมาได้ทุกเมื่อ

หลงสืออวีฮัมปลาอย่างลงจากเตามาเป่าฟู่ ๆ ก่อนตอบว่า “ผมมากิน
ปลาอย่าง”

ครั้นเห็นใบหน้าเด็กหนุ่ม รูปร่างตาของออกัสตาพลันหดเล็ก “...เป็น
นายนี่เอง” เขาแสร้งยิ้มแปลก ๆ “คิดไม่ถึงว่าจะได้เจอกันเร็วขนาดนี้ บอส
เล่าเรื่องเกี่ยวกับนายให้ฉันฟังหลายเรื่องเลยเชียวละ ฉันก็คาดหวังที่จะได้

เจอนายมาตลอด”

“ผมรู้” หลงสืออวี๋ตอบ “ผมได้กลิ่นเขาจากตัวคุณ” เขากัดเนื้อปลาไปหนึ่งคำ รสชาติอร่อยมากดังคาด “แต่ผมไม่ได้มาทะเลาะกับคุณ แค่อยากบอกคุณว่าผมไม่ชอบให้คุณอยู่ที่นี่”

“นายไม่อยากให้ฉันเข้าใกล้เส้นจาวมู่ละสิ” ออกัสตาเสียปาก “น่าแปลกจริง ๆ ดูนังโง่หมอนั้นก็ไม่น่าใช้คนที่ต้องให้ใครมาปกป้องสักหน่อย อีอย่างฉันไม่เข้าใจเลย ว่าทำไมนายถึงได้ชอบคนตระกูลเส้นคนนั้นขนาดนั้น”

“เพราะผมชอบเจ้าหญิงนะสิ”

ออกัสตา “...?” เขานิ่งงันไปหลายวินาทีก่อนพูดต่อ “อีกอย่างนายก็รู้แผนไฮวินด์อยู่แล้ว ยังใกล้ชิดสนิทสนมกับตระกูลเส้นอีก มันประหลาดเกินไปแล้ว” เขาชี้ไปที่ตราประจำตระกูลนักล้ามังกรบนหลัง พลางพูดอย่างรู้สึกผิด “ในบางแง่มุมฉันกับเขาก็เป็นพวกตะเภาเดียวกัน ไม่ใช่คนดีด้วยกันทั้งคู่”

คราวก่อนที่หลงสืออวี๋ได้ยินเรื่อง ‘แผนไฮวินด์’ คือได้ยินจากปาก ซักคิวบัสที่ในต์คลับในสตาร์แคปิทัล

เขาคิด ๆ แล้วรู้สึกว่ามันวุ่นวายเกินไป ไม่จำเป็นต้องแย่งออกัสตาให้มากความ ดังนั้นจึงก้มหน้ากินปลาต่อ

ออกัสตารู้สึกว่าตัวเองกำลังถูกดูแคลน เขาสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ แล้วเอ่ยว่า “อีกเดี๋ยวบอสก็จะมาที่นี่แล้ว เขาฝากฉันมาบอกนายว่าไม่ได้เผชิญหน้ากันมานานหลายปี เขาคิดถึงนายมาก”

ดอกจู่อัน “คิดถึงแม่แกสิ ๆ”

ออกัสตา “...ดังนั้นบอสต้องมาพบนายแน่นอน”

“อ้อ” หลงสืออวี๋กลืนเนื้อชิ้นสุดท้ายที่ห้อยอยู่บนหางปลาลงคอไปแล้วเอ่ยว่า “ถ้าเส้นตีเตรียมจะมาที่นี่จริง ฉันผมฝากบอกเขาหน่อย” เลี้ยววินาทีนั้นประกายแสงทองสว่างไสวฉายวาบในดวงตาเขา ทั้งหนาวเหน็บและแข็งแกร่งดั่งเหล็กกล้า “ให้เขาไสหัวไปซะ”

เขาเอาก้างปลาไปทิ้งถังขยะ สีหน้าเมื่อครู่หายวับไปแล้ว “ผมต้องกลับแล้วละ ราตรีสวัสดิ์”

“เดี๋ยวก่อน” ดวงตาออกัสตาดูแววคลุ้มคลั่ง “พอมาลองคิดดู ฉันยังไม่เคยต่อสู้กับมังกรศักดิ์สูงกว่ารุ่นแรกมาก่อนเลย” มีดคู่มือเขาส่องประกายวาววับน่ากลัว พลังจิตที่เสริมด้วยสายฟ้าทาบทออยู่ด้านบนทำให้ความร้อนเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง “ถึงยังไงฉันก็เป็นทายาทนักล่ามังกร ต้องขอลองดูสักตั้ง”

ไม่รอให้หลงสืออวีตอบ มีดคู่มือก็ลอยวูบเข้าจุดโจมตีของสืออวีในระยะประชิดแล้ว

มันฟันถูกอากาศ ท่ามกลางลูกไฟที่แตกกระจาย รวากันตกอันแข็งแกร่งบนเรือถูกฟันหักอย่างง่ายดาย เส้นสายกระแสไฟฟ้าสีน้ำเงินระเบิดกลางอากาศ ดังอสรพิษที่แสนดุร้าย

ปราณมังกรของหลงสืออวีอยู่ข้างหลังนี้เอง ออกัสตารับหมุนตัวหันกลับ แขนใหญ่สีคล้ำเข้มเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อลึกลับ ปัดโปน กระแสไฟฟ้าไหลเวียนทั่วร่างกาย ใบมีดร้อนระอุแทบเผาไหม้อากาศจนเกิดเสียงดังเปรี้ยะๆ

จากนั้นเขาก็เห็น...ดอกไม้หนึ่งดอก?

ดอกจู่ฮานสายสะบัดไปมาตรงหน้าเขาอย่างมีโทษะ “อย่าไปสนใจไอ้เตาหัดหัว สารเลวเอ๊ย ฉันจะจัดการเล่นงานให้หมดไปเลย”

ออกัสตาเบิกปากด้วยความโมโห การเคลื่อนไหวของเขาถูกบีบให้ว่องไว ทะลุขีดจำกัด เร็วขึ้นอีกหลายเท่า

หลงสืออวีถือดอกไม้หัวใจของตัวเองอย่างอารมณ์ดี พร้อมกับกระโดดถอยหลังหลบคมมีดคู่มือที่ไล่ฟันไล่

จากนั้นเขาก็สยายปีกสีเงินบนแผ่นหลังให้กางออก ทั้งกว้างใหญ่และเปี่ยมพลัง ปีกข้างหนึ่งกว้างอย่างน้อยสามถึงสี่เมตร ภายใต้อันแสงดาวเหนือศีรษะนี้ ปลายแหลมคมกริบกำลังเปล่งประกายวับวาว

เขาระพือปีก...

แรงลมมหาศาลกดทับออกัสตาแน่นจนหายใจไม่ออก

ใบหน้าถูกลมบ้าคลั่งบาดจนเจ็บแสบ ออกัสตาถอยหลังครึ่งก้าวถึงทรงตัวได้อย่างมั่นคง คลื่นทะเลม้วนแล้วม้วนเล่าโถมซัดรุนแรงราวกับ

มีผลกำลังมหาศาลผลักดันอยู่ เรือประมงทั้งลำทรุดฮวบลงไป ผิวน้ำทะเลท่วมพ้นอัตรากินน้ำลึก¹ ในฉับพลัน

เมื่อเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง ก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของหลงลืออวี

กระแสลมแรงคลื่นคลั่งค่อย ๆ สงบลง ออกัสตาสดำถ้อยคำหยาบคายแบบไร้เสียง พลายยกมือขึ้นเช็ดน้ำทะเลที่เปื้อนเต็มหน้า

เส้นจาวมูยีนอยู่กลางซากปรักหักพังของปราสาทราชวงศ์นอร์ทเอนด์ เขาจุดบุหรี่หนึ่งมวน

สิ่งที่ปรากฏเบื้องหน้าเขาและอุเธอร์คือความยุ่งเหยิงทั่วทั้งผืนดิน

ปกติจะมีนกกล้าและตำรวจดาราจักรเผ่าที่นี้เต็มไปหมดอยู่เสมอ ถึงแม้วันนี้มีคนจำนวนมากถูกย้ายไปเพราะเรื่องออกเดินสมุทร แต่ก็ยังกล่าวได้ว่าเป็นสถานที่ที่มีการป้องกันแน่นหนาที่สุดบนเกาะหลัก

ตอนนี้ทุกคนราวกับสูญเสียชีวิตวิญญาณ บ้างคร่ำครวญอยู่กับพื้นบ้างเป็นลมหมดสติ บ้างพยายามเอื้อมมือไขว่คว้าไปข้างหน้า แสดงท่าทางน้อมสัการะวิงวอนกันอย่างต่อเนื่อง...ซึ่งเพียงไม่กี่นาทีสั้น ๆ ก่อนที่พวกเขาจะมาถึง สัตว์ต่างดาวนั้นก็แอบขโมยสร้อยคอปะการังสีแดงพราว ของศักดิ์สิทธิ์แห่งดาวนอร์ทเอนด์ไปเสียแล้ว

บนพื้นมีอักษรสลักไว้แบบเดียวกับในทะเล

ระลึกถึงเอดจ์เวิร์ธ เมอร์ฟี

เส้นจาวมูเอย์ขึ้น “จัดการกับคนตั้งมากมายในเวลาสั้น ๆ อย่างน้อยต้องเป็นสัตว์ต่างดาวระดับตำนานไม่ผิดแน่”

“นั่นเห็นด้วยกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว” อุเธอร์พยักหน้า เขาถือลูกบอลคริสตัลส่องไปรอบ ๆ กลางลูกบอลคริสตัลคือพลังจิตที่หลอมรวมกัน มันหมุนกลิ้งดั่งเมฆหมอกไม่ขาดสาย ค่อย ๆ เปล่งแสงสว่างไปทั่วบริเวณ

ผ่านไปหลายนาทีเขาก็ก้มลง ตรวจดูสภาพในบอลคริสตัลอย่าง

¹ อัตรากินน้ำลึก คือ ความลึกของเรือที่วัดในแนวดิ่งจากแนวน้ำถึงส่วนที่ต่ำสุดของตัวเรือเมื่อเรือลอยอย่างอิสระ

ละเอียด “อืม ๆ ๆ...ผู้ใจของเราเริ่มเกลียดดงามสีฟ้าคราม”

“เห็นอะไรอย่างอื่นอีกหรือเปล่า”

ลูเธอร์เขย่าลูกบอลคริสตัลแรง ๆ แล้วเขยิบเงี้ยวหูฟัง “ฉันได้ยินเสียงเพลงด้วย ฟังดูเลื่อนรางแต่ไพเราะมาก นอกนั้นไม่มีอย่างอื่นแล้ว”

เส้นจาวมูใช้นิ้วเคาะที่เก้าอี้ “งั้นกลับกองรักษาด่านกันก่อนเถอะ”

สถานที่เกิดเหตุถูกสมาคมและตำรวจดาราจักรช่วยกันปิดล้อมไว้แล้ว

ตอนเส้นจาวมูกลับกองรักษาด่าน พวกคู่ซันไหฺวก็ลงจากเรือ หลังจากได้ฟังสถานการณ์ที่เกิดขึ้น สีหน้าของพวกเขาพลันดูไม่ได้อย่างยิ่ง

“แต่ว่านะ” คู่ซันไหฺวหัวคิ้วชนกัน “สร้อยคอห่วย ๆ มันมีประโยชน์อย่างไร ยิ่งดินะที่พลอยอะความารินที่แตกแล้วนั้นยังรักษาความชื้นได้นิดหน่อย สร้อยเส้นนี้อาจมากก็แค่ช่วยบำรุงความงามและความอ่อนเยาว์”

“มันช่วยบำรุงความงามและทำให้อ่อนเยาว์ไม่ได้หรอก” เส้นจาวมูแย้ง “นายไปได้ยินมาจากไหน”

คู่ซันไหฺวเปิดเทอร์มินัลให้เขาดู “ฉันก็พูดไปส่ง ๆ พอดีอ่านเจอในนิตยสาร พูดถึง ‘ท่านประธานให้มาตามเล่าตำนานดาวนอร์ทเอนด์ที่ไม่มีใครรู้ให้ท่านฟัง’ อะไรสักอย่างนี่แหละ”

เส้นจาวมู “...” เขาพลันรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดี ทั้งที่ป้องกันด้วยการบล็อกหมอนี้ไว้แล้วแท้ ๆ สุดท้ายตนก็หนีนิยายท่านประธานอะไรนี้ไม่พ้นจนได้

“แต่ว่า” คู่ซันไหฺวเอ่ยขึ้น “โชคดีที่ที่นี่มีเรือหลายลำ วันนี้ตลอดช่วงบ่ายไปจนถึงตอนกลางคืน คนของกองรักษาด่านออกไปกับชาวประมงเผ่า ระบุพิกัดศพภายในรัศมี 60 กิโลเมตรจากเกาะหลักไว้หมดแล้ว พรุ่งนี้พวกเขาจะออกทะเลกันต่อ ดูจากตอนนี้ ระยะเวลาในการเสียชีวิตของศพพวกนี้แตกต่างกันอย่างมาก นานสุดอย่างน้อยเมื่อสามปีก่อน และล่าสุดคือในช่วงสองวันมานี้”

เขาส่งพิกัดแผนที่ให้เส้นจาวมู “ตอนนี้ยังดูไม่ออกว่าพวกเขาเตรียมการเป็นระเบียบแบบแผนหรือเปล่า อีกอย่างพวกเราค้นหาเอเดจเวิร์ธเมอร์ฟี ไม่เจอ ในสหพันธ์มีคนชื่อนี้น้อยมาก ผ่านมานานหลายปีขนาดนี้

มีคนมาดาวนอร์ทเอนด์แคยี่สิบคน และในหมู่คนพวกนั้นมีสิบเจ็ดคนที่มาถ่ายภาพฟรีเวดดิ้งกับอันนิมูน”

เส้นจาวมู่กวาดตาดูแผนการเดินทางของเอดจ์เวิร์ธพวกนั้นคร่าว ๆ “ส่วนสามคนที่เหลืออยู่บนดาวนอร์ทเอนด์ไม่นาน แกรมเป็นเจ้าหน้าที่รัฐทั้งสามคน”

“ใช่ พวกเราต้องสืบต่อ” ลูซานไหวชี้ไปยังส่วนลึกของกองรักษาด่าน “เดี๋ยวฉันจะไปสอบถามผู้รายงานข่าวดูหน่อย”

เหล่านักล่าที่เหลือต่างแยกย้ายไปทำงานของตัวเอง อุเธอร์ก็นำชิ้นส่วนแกนเรือดำน้ำไปหาหยางจือหมิง

ในกองรักษาด่านจึงเหลือแค่เขากับฟางชิง

เส้นจาวมู่หนึ่งอยู่บนโซฟา เขาดูภาพพิศวัตอีกครั้งโดยยึดเกาะหลักเป็นศูนย์กลาง ทางใต้มีสิบเจ็ดศพ ทางตะวันออกเฉียงใต้มีห้าศพ ทางตะวันออกมีสิบเอ็ดศพ...เขาพารู้สึกไปว่าเหมือนศพพวกนี้ถูกจัดวางไว้รอบเกาะหลัก ถ้าลากเส้นเชื่อมปะติดปะต่อกัน คล้ายคลึงคล้ายคลึงว่า ล้อมเป็นรัศมีรอบวงกลมที่ขนาดเล็กใหญ่ไม่เท่ากัน

เหมือนเขาเคยเห็นที่ไหนมาก่อน

แต่ชั่วขณะนั้นกลับนึกไม่ออก

ฟางชิงจัดการเก็บยาพิษกับปืนพกของตัวเอง

รอบ ๆ เจียบสงบ จู่ ๆ เขาก็พูดขึ้นว่า “เสียเวลา ที่นี่ไม่มีคนอื่นอยู่ด้วย ฉันมีเรื่องอยากรู้อยากถามนาย”

“เรื่องอะไร” เส้นจาวมู่หันไปมองเขา น้อยครั้งมากที่ฟางชิงจะพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังแบบนี้

“วันนั้นตอนอยู่ที่กัสซันดรา” ฟางชิงเรียบเรียงถ้อยคำ ในที่สุดเขาก็ถามคำถามนี้ออกมา “เป็นไปได้ว่าฉันอาจตาฟาดไปเอง แต่เหมือนฉันจะเห็นดวงตาเมียนายเปลี่ยนสีได้ เปลี่ยนเป็น...ที่ไม่เหมือนมนุษย์ทั่วไป”

พูดมาขนาดนี้ก็ชัดเจนมากพอแล้วว่าเขายกถามอะไร

ทั้งสองนั่งเจียบอยู่หลายวินาที

สุดท้ายฟางชิงก็เป็นฝ่ายเอ่ยปากพูดขึ้นมาก่อน “เอาน่า ฉันแค่ถาม

ไปอย่างนั้นเอง นายอย่าถือเป็นเรื่องเป็นจิงลิ ฉันอายุมากแล้วก็อาจตายไปบ้าง แถมชอบคิดอะไรเพื่อเจ้าไปเรื่อยเปื่อย” เขาพูดกลั้วหัวเราะ “แต่ก็นะ มันจะเป็นไปได้ยังไง”

“...คุณไม่ได้ตาฟาดหรอก” เลื่อนจาวมู่กลับพูดออกมา
ฟางชิงเบิกตาโตเล็กน้อย

“คุณไม่ได้ตาฟาด เพราะเขาเป็นมังกร”

นายอย่า

บทเพลงแห่งไซเรน

ฟางซึ่งพูดไม่ออกช่วยชนะ นานมากกว่าสมองเขาจะประมวลผลออกมาได้ “นายถูกผีสิงหรือเปล่า...”

“เปล่า ผมยังมีสติดีอยู่” เส้นจาวมูบบอก “ผมต้องหาอากาศหายใจเจอ ผู้ร่วมสายเลือดเผ่าพันธุ์เดียวกันน่าจะสื่อถึงกันได้ ถ้ามีมังกรคอยอยู่ใกล้ๆ เขาน่าจะรู้ตัวได้ไวกว่าผม”

“ะ...นั่นพวกนายเป็นคู่รักกันจริงหรือเปล่า”

“ไม่ใช่ แค่หลอกๆ นะ”

“...แต่นาย ดังนั้น...แต่ว่า” ฟางซึ่งกระอักกระอัก

เขาไม่รู้ว่าควรพูดอะไรดี

จะพูดว่านายเกิดมาในตระกูลนักล่ามังกรนั้นจริงหรือ แต่เป้าหมายของเส้นจาวมูก็คือตามหาราชามังกร จะว่าเขาทรยศก็พูดได้ไม่เต็มปากนัก

จะพูดว่าถึงยังงั้นนายก็ไม่ควรพาสัตว์ต่างดาวมาไว้ข้างตัวนั้นหรือ แต่ไม่กลายเป็นเรือ¹ไปแล้ว เส้นจาวมูย่อมรู้ตัวดีว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ และก็คงไม่ฟังคำเตือนของเขาหรอก

ฟางซึ่งขมใจนานมาก สุดท้ายก็ยื่นมือไปหาเขาแล้วพูดว่า “ขอบุญหรือมวนสิ”

¹ ไม่กลายเป็นเรือ หมายถึง เรื่องราวที่ดำเนินผ่านไป ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงผลลัพธ์ได้แล้ว

เส้นจาวมูยื่นหูหรีให้อีกฝ่าย ฟางซิงกัมลงจุดหูหรีแล้วสอดเข้าปอดไป
เสือกใหญ่ ก่อนเอ่ย “ถ้าถูกคนอื่นจับได้ นายไม่ใช่แค่ขูดตำแหน่งหัวหน้า
แต่เรื่องแบบนี้ถือว่าปดบังรายงานและเป็นการทรยศ อาจถูกจับขึ้นศาล
เลยนะ”

“จนกว่าจะเจอตัวอากาศาโมผมไม่คิดจะไปขึ้นศาลเด็ดขาด” เส้นจาวมู
ยืนยัน “ถ้าผมคิดจะหนี ในสหพันธ์น่าจะยังไม่มีใครจับผมได้หรอก แล
ะ
ว่าถ้าคุณคิดจะเอาเรื่องผมไปรายงาน ผมก็ไม่ขัด เรื่องที่ผมทำลงไปก็ต้อง
ยอมรับผลของมัน”

“...ถึงฉันจะนิสัยไม่ดี แต่ก็ไม่ได้วางแผนต้องเอาเรื่องรุ่นน้อง
คนโปรตไปรายงานเบื่องบนหรอกนะ” ฟางซิงนึกสงสัย “ว่าแต่ทำไมอยู่ๆ
นายถึงยอมรับละ ถ้านายปฏิเสธไม่ยอมรับ ฉันก็คงไม่รู้เรื่องนี้ตลอดไป”

เส้นจาวมูตอบอย่างเรียบง่าย “ที่แรกผมก็เห็นเขาเป็นแค่เหยื่อจริงๆ
ทุกครั้งผมต้องคอยระวังว่าเขาจะไปทำร้ายใครหรือเปล่า แต่พอผ่านไปสัก
ระยะ หลังจากเราผ่านเรื่องราวบางอย่างมาด้วยกัน ผมก็พบว่าตัวเองคิดผิด
ดังนั้นผมจึงคิดว่าถ้าให้ทุกคนปฏิบัติกับเขาด้วยสถานะแพนหนุ่มของผม
ต่อไป แบบนี้มันไม่ยุติธรรมสำหรับเขา”

ฟางซิงสุดลมหายใจลึกๆ “นายคิดจะบอกเรื่องนี้ให้พวกสุนัขไวกกับ
ช่างเขียนเขียนรู้หรือเปล่า”

“ผมจะบอกพวกเขาโดยเร็วที่สุด แต่ตอนนี้ยังไม่ใช่เวลาที่เหมาะสม”
เขาเงยไปสักพัก ก่อนกล่าวต่อ “แล้วก็ชื่อจริงของเขาคือหลงสี่อวี ผม
จะบอกให้ทุกคนรู้ในสักวัน”

“...” ฟางซิงดูหน้าตัวเอง จู่ๆ ก็หัวเราะออกมา “นายนี้ประหลาดสุดๆ
ไปเลย ถ้าคนอื่นรู้เข้า ภาพลักษณ์ที่นายทำตัวเลือดเย็นใส่พวกสัตว์ต่างดาว
คงพังทลายหมดพอดี”

เส้นจาวมูพลอยขำตามไปด้วย “เดิมทีภาพจำพวกนั้นไม่ใช่เรื่องจริง
สักหน่อย แต่ไหนแต่ไรผมแบ่งแยกแค่ความดีความชั่ว”

ฟางซิงกำลังจะอำปากพูดบางอย่าง ทันใดนั้นก็มียเสียงตะโกนทรงพลัง
ดังออกมาจากในส่วนลึกของกองรักษาด่าน

นั่นเป็นเสียงหยางจือหมิง
ทั้งคู่สบตากันแล้วรีบตามไปดู

ในห้องเครื่องของกองรักษาด่าน บนโต๊ะเต็มไปด้วยประแจกับนอตรูปทรงต่าง ๆ และเครื่องวัดที่แม่นยำ แกมยังมีแกนเรือดำน้ำวางอยู่ใกล้กองเบ้อเริ่มทั้งหมดเป็นของที่อุเธอร์รวบรวมมา...นอกจากนี้ในสมาคมนักล่าที่สตาร์-แคปิตอล อุเธอร์ก็ยังมีของสะสมเก็บไว้อีกเต็มห้อง

หยางจือหมิงใช้ชาเทียมจักรกลเคาะโต๊ะจนเกิดเสียงบิงบ่าง

อุเธอร์สะดุ้งโหยงด้วยความตกใจ “สหายคู่ทุกข์คู่ยากของฉันโปรดเห็นแก่พระเจ้า ขอร้องละ เรามาคุยกันดี ๆ เถอะนะ”

หยางจือหมิงชี้ไปที่แกนเรือดำน้ำที่ถูกแฉะออกมาเป็นชั้นเล็ก ๆ บนโต๊ะนั้น “ให้ตายสิ นายจะอ้าจริยะเกินไปแล้ว นายรู้ตัวหรือเปล่าว่าไปได้ของอะไรมา”

“อะ...อะไรเธอ”

“แกนไจ้ยักซ์นะสิ” หยางจือหมิงพูดพลางใช้ชาเทียมจักรกลข้างซ้ายที่ถืออยู่ในมือเหวี่ยงไปมาอีกครั้งจนดังหวิว “รหัสที่สลักไว้บนนั้นเป็นผลงานของปรมาจารย์อ้อจริยะท่านนั้นแน่นอน ฉันไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะได้เห็นมันอีกในชีวิตนี้ เรือทุกลำแล่นไปยังแดนราตรีนิรันดร์ได้ก็เพราะเจ้าสิ่งนี้นี่แหละ”

“เพื่อนรักจ๋า เพื่อนรัก” อุเธอร์ร้องเรียก “นายใส่ขาปลอมสุดท้ายที่รักนั้นกลับไปก่อนเถอะนะ”

แดนราตรีนิรันดร์ตั้งอยู่ทางตอนเหนือสุดของดาวนอร์ทเอนด์

ที่นั่นเป็นจุดสูงสุดของมหาสมุทร และสุดขอบอาณาเขตเป็นน้ำตกดิเอิร์ธที่ไหลเชี่ยวกรากลงสู่เบื้องล่างช่วงนิรันดร์ ถ้าโดยสารเรือเล็กไปถึงที่นั่นก็เหมือนไปถึงสุดขอบโลกแล้ว

โดดเดี่ยว เลือนรางราวกับความฝัน

ตอนตกลมมารอบ ๆ มีแต่แสงดาวที่ไหลระเรื่อ

ห้องนาคาดำทมิฬกับแสงสว่างที่เหมือนสายริบบิ้น คลื่นได้นำทั้งหลายที่พกเอาละอองดาวมาด้วยล้วนมาจากที่แห่งนั้น

สนามแม่เหล็กแห่งแดนราตรีจันทร์พิเศษมาก ทำให้ยานเหาะบินผ่านไม่ได้ แต่ถ้าเป็นรถละก็สามารถข้ามสะพานยักษ์ดาโมเคลสไปถึงที่นั่นได้... แต่มีสัตว์ประหลาดวางอำนาจบาตรใหญ่อยู่ที่นั่น และเคยเป็นรังเก่าของเงือกโครงการดุกที่กำลังเลิบบ้าน ทิวทัศน์ก็ไม่ได้นับว่าสวยงามนัก

ดังนั้นตอนนั้นนอกจากหารับจ้างที่มีเพียงหยิบมือ ก็ไม่มีใครยอมไปต่างอยู่กันแค่สุดขอบเพื่อมองดูน้ำตกดิเอิร์ธที่งดงามตระการตาแล้วก็กลับมา

ก่อนหน้านี้ตอนสมาคมนักล่าตามล่าสัตว์ต่างดาวที่ต้องสงสัยว่าเป็นไซเรน ก็ถูกขัดขวางกระบวนการที่แดนราตรีจันทร์นี้เอง

น้ำตกดิเอิร์ธเป็นแนวร่องน้ำตามธรรมชาติที่ไม่มีเรือลำใดเอาชนะได้ หากใครความสามารถในการเหินบินก็ยากจะลอยทวนน้ำ แน่แน่นอนว่าเคยมีคนใช้เรือดำน้ำข้ามไป...ซึ่งเป็นเจ้ายักษ์ ที่มาจากส่วนลึกของกาแล็กซีอัลฟา

แกนพิเศษของเจ้ายักษ์สร้างขึ้นโดยช่างกลอัจฉริยะผู้หลงใหลในมหาสมุทร หุ่นเทแรงกายแรงใจไปก่อนชีวิตกว่าจะสร้างสิ่งประดิษฐ์นี้ขึ้นมาได้

แน่นอนว่าหลังผ่านการปรับปรุงที่ละเอียดแม่นยำ ก็สามารถนำไปใช้กับเรือลำอื่นได้

หยางจื่อหมิงพูดขึ้นอีกด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นสุดขีด “แม่งเอ๊ย เรายังจัดการสัตว์ต่างดาวที่นั่นให้เสร็จเร็ว ๆ เถอะ ฉันอยากเริ่มลงมือวิจัยตอนนี้เลย เทบหนอไม่ไหวแล้ว”

ทันใดนั้นเทอร์มินัลของทุกคนต่างส่งเสียงดังขึ้น

หยางจื่อหมิงยังตื่นเต้นไม่หาย ฟางซิงกัมหน้าหยิบเทอร์มินัลออกมาดู “...ตำรวจดาราจักรส่งบ๊ออะไรมาเนี่ย”

เลินจาวมู่เปิดเทอร์มินัล นั่นเป็นหมายจับระดับ C ที่เพิ่งประกาศใหม่ ภาพนั้นเบลอจนเหลือเชื่อ เขามองอยู่พักใหญ่ ก็พอจะพินมองออกแค่เค้าโครงหน้าคน แต่เครื่องหน้ามองได้ไม่ชัด หยาบๆไม่เจอ และตรงกลางของภาพนั้น...มีวัตถุที่ไม่แน่ใจว่าคืออะไร มันเป็นสีน้ำตาลสลับกับสีขาว ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสีน้ำตาล

เลินจาวมู่ “...”

เลินจาวมู่ “.....”

รูปถ่ายลักษณะแบบนี้ดูคุ้นตามากเสียจนชวนให้รู้สึกลึนหัว
 พางซึ่งเห็นสีหน้าเขาดูผิดปกติ จึงถามขึ้น “เป็นอะไรเธอ แคของ
 บ้าๆ พรรคนี้เขายังมองเบาะแสบะไรออกอีกเธอ”

“เปล่า” เส้นจาวมู่สุดลมหายใจเข้าลึกๆ “ไม่มีอะไรจริง ๆ”
 เว้นแต่รูปถ่ายใบนี้จะดูคล้ายหลงสืออวี่กำลังคาบน้องไก่อมากจริง ๆ

ซ่งเฉียนเฉียนร้องกรี๊ดจากเบาะหลัง “พี่สะใภ้ ๆ ขับซ้ำ ๆ หน่อย ข้างหน้า
 เป็นโค้งหักศอก กรี๊ดดด”

เพ็งลึนเสียง ตัวรถก็หักเลี้ยวกะทันหันจนท้ายสะบัดอยู่บนถนนเลียบ
 ชายฝั่ง ถึงขั้นสีไปกับราวกัน...ชินฟงไปข้างหน้าอีกนิดเดียวก็คือทะเลลึกที่
 ไร้จุดสิ้นสุด

หลงสืออวี่คาบน้องไก่อุดเสียงอู้อี้ “ไม่เป็นไรหรอก แต่ก่อนผม
 เคยทำงานกวาดพื้นที่สนามแข่งรถ” เขาหักเลี้ยวอย่างกะทันหันอีกครั้ง
 ซ่งเฉียนเฉียนแทบจะปลิวออกไป เธอต้องรีบคว้าแขนหลี่เจี้ยนซุนไว้แน่น ๆ

ด้านหลังของพวกเขามีกลุ่มทหารรับจ้างกระหืดกระหอบไล่ตามมา

ซ่งเฉียนเฉียนกับหลี่เจี้ยนซุนไล่ตามทหารรับจ้างเข้าไปในซอยตลอด
 ทาง แม้จะพลัดกับบ่อก๊สตา แต่ตอนหลังพวกเขาก็เข้ารถเพื่อตามขบวนรถ
 ของทหารรับจ้าง สุดท้ายก็พบสถานที่ที่พวกนั้นใช้เจรจาธุรกิจกับคริสตจักร

สถานที่นั้นเป็นที่ตั้งซากสิ่งปลูกสร้างแห่งราชวงศ์นอร์ธเอนด์ เวลานี้
 ห้ามเข้า จึงมีผู้คนบางตา เป็นสถานที่ที่เหมาะสมแก่การเจรจาธุรกิจลับ
 มากที่สุด

พวกเขาก็พยายามหลบกล้องวงจรปิด จากนั้นก็เสี่ยงถ่ายหน้าคนพวกนั้น
 ขณะทำการค้าแลกเปลี่ยนมาไม่น้อยเพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐาน

ได้ผลงานชิ้นโบแดง ทว่าสุดท้ายพวกเขาก็ถูกจับได้

ถึงพวกเธอจะเป็นนักล่าสัตว์ต่างดาวมืออาชีพ แต่ฝ่ายตนมีกำลังคน
 น้อยกว่าย่อมเสียเปรียบ

ในสถานการณ์ที่ปราศจากพลังของเส้นจาวมู่ แล้วยังต้องต่อสู้ในพื้นที่
 ของทหารรับจ้างและสาวกัลตินอกรีต เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่สิ่งที่คนที่มีสมอง

เขาทำกัน ฉะนั้นทั้งสองจึงหนีออกมา เมื่อมาถึงปากทางก็เจอหลงส์อวี่ที่กำลังกินอาหารมื่อดีกอยู่คนเดียว

ข้างหลังมีทหารรับจ้างที่บ้าคลั่งกับเหล่าสาวกกลุ่มหนึ่งไล่ตามมา

สองสาวตัดสินใจเฉียบขาด หนีไปคว้ามือหลงส์อวี่ที่ถือน่องไก่อ่างไว้นมเมื่อแล้วรีบลากออกไป

หลงส์อวี่ “?”

ซ่งเฉียนเฉียนตะโกน “คุณรีบไปขับรถมาเร็วเข้า”

ถึงอย่างไรหลิ่เจี้ยนซุนก็เป็นนักล่าผู้เชี่ยวชาญการรบ สมรรถภาพทางกายย่อมดีกว่าเธอ หญิงสาวเพิ่งพยักหน้าเตรียมพุ่งออกไป...

หลงส์อวี่ที่อยู่ข้างๆ ก็พลอยพยักหน้าไปด้วย “อ้อ” หลงส์อวี่นี้กว่าซ่งเฉียนเฉียนพูดกับเขา

มือข้างหนึ่งถือดอกจู่อาน มืออีกข้างกำน่องไก่อ ตอนวิ่งรู้สึกวิ่งไม่ถนัดอย่างยิ่ง เขาจึงเอนน่องไก่อมาค้ำไว้ในปาก จากนั้นก็รีบสับเท้าวิ่งไปทางรถที่จอดอยู่ไกลลิบ

ซ่งเฉียนเฉียนรู้สึกเหมือนแคะมีลมพัดผ่านไป แต่เมื่อเพ่งมองอีกทีก็เห็นหลงส์อวี่วิ่งฝุ่นตลบไปโน่นแล้ว

ความเร็วนั้นไวมากอย่างเหลือเชื่อ ระหว่างทางทิ้งไว้เพียงกลิ้งวงจรวดสองตัวที่เอียงกระเท่เร่และขึ้นแอร์เรอร์

พวกมันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเป็นสิ่งใดแวบผ่านไป จึงถ่ายติดเพียงภาพเบลอๆ แค่นี้เดียว

ซ่งเฉียนเฉียนตกตะลึงจนอ้าปากหวอตาค้างไปแล้ว

ผ่านไปสิบกว่าวินาที รถเช่าของพวกเธอก็แล่นเข้ามา โดยมีหลงส์อวี่ประจำอยู่ตรงที่นั่งคนขับ

...ฉะนั้นจึงเกิดเป็นฉากรถซึ่งไปบนถนนเลียบชายหาดนั่นเอง

ซ่งเฉียนเฉียนยังจับแขนหลิ่เจี้ยนซุนไว้นั่น “ฉันเคยนั่งรถพี่เล่น พวกนายสองคนนี่เหมือนกันมากจริงๆ ให้ตายเถอะ เหมาะที่จะเกิดมาคู่กันจริงๆ”

ดอกจู่อานส่ายไปมาอยู่หน้ารถ “ให้ตายเถอะ ให้ตายเถอะ”

หลงสืออวี่หักเลี้ยวพวงมาลัยอีกที รถวิ่งแหลบก่อนพุ่งฉิวไปบนถนนสายเล็ก ๆ

พื้นเป็นหินขรุขระไม่เรียบ ท้องฟ้านอกหน้าต่างรถหมุนกลับตาลปัตร เกิดความรู้สึกไร้น้ำหนักอย่างฉับพลันเป็นระยะ ซึ่งเฉียนเฉียนไกลังจะเป็นบ้าแล้ว “ในเวลาแบบนี้หลงสืออวี่กลับเริ่มขับรถด้วยมือเดียว มืออีกข้างถือน่องไก่และเริ่มตะโกนต่อ”

“เลิกกินได้แล้ว พี่สะไภ้หยุดกินเถอะ ขึ้นกินต่อ มีหวังพวกเราได้กินเรียบทั้งหมู่บ้านแห่งนี้” ซึ่งเฉียนเฉียนตะโกน

หลงสืออวี่ตัดใจทิ้งไมลง เขาใช้ปากคาบน่องไก่ไว้

เจอสกิลมังกรจอมซึ่งเข้าไป ทหารรับจ้างที่ไล่ตามมาข้างหลังจึงถูกพวกเขาทั้งห่าไปไกลแบบไม่เห็นฝุ่น

ลิบนาที่ต่อมา ซึ่งเฉียนเฉียนที่ยังพวาไม่หายก็ขึ้นไปนั่งบนเรือเพื่อกลับเกาะหลักได้อย่างปลอดภัย

เรือแล่นผ่านทะเลที่ส่องประกายระยิบระยับ หลังเกิดกระแสคลื่นหมุนวนใต้ทะเลต่างส่องแสงสว่างไสวตาม

พวกเขา กลับถึงกองรักษาด่านของนักล่าโดยสวัสดิภาพ ไม่ว่าทหารรับจ้างทั่วไปอาจหาญสักแค่ไหน พวกเขาก็ไม่กล้าตามมา หลี่เจี้ยนซุนสำรวจข้อมูลเหล่านั้นไว้ก่อนเป็นอย่างแรก

หลงสืออวี่ที่อยู่ในห้องโถงกับพวกเธอเอ่ยขึ้น “ฉันผมกลับห้องก่อนนะ”

ซึ่งเฉียนเฉียนโบกมือลาเขาอย่างอ่อนระโหยโรยแรง “ราตรีสวัสดิ์ พี่สะไภ้ นะ...นายเจ๋งสุด ๆ”

หลังกินมื้อดึกและขับรถกลับมา หลงสืออวี่ก็กลับมาถึงห้องอย่างอารมณ์ดี

เจ้าหญิงแผ่วรังสีดำทะมึน นั่งอยู่ในห้องคนเดียว

หลงสืออวี่รีบไปถามไถ่หมายช่วยเจ้าหญิงคลายทุกข์ ใช้หางพันมืออีกฝ่ายไว้ “ทำไมคุณถึงอารมณ์ไม่ดีเธอ”

เส้นจามูเปิดเทอร์มินัล ขึ้นที่หมายจับในนั้น “นายดูเอา นี่มันอะไร”

หลงสืออวี่ดูแล้วก็เอ่ยว่า “อะไรเธอ ก้อนอะไรไม่รู้มั่ว ๆ”

“นายดูให้ดีสิ ตรงนี้คือตานาย นี่จมูก นี่กราม ส่วนตรงที่เป็นสีขาวกับสีน้ำตาลแม้ภาพจะดูเบลอๆ แต่พอมองดีๆ ก็จะดูออกว่าเป็นน้องไก่คาบน้องไก่ไว้ในปากหนึ่งน้อง...นี่เป็นรูปนายที่กำลังคาบน้องไก่อยู่ใช่ไหม”

หลงสืออวี่ “...”

หลงสืออวี่ “อ่า”

จากนั้นเด็กหนุ่มก็ถูกเส้นจาวมูโยกเขามังกรไปมา แถมยังเดินไม่หลุดได้แต่ม้วนหางเป็นครึ่งวงกลมอย่างน้อยใจ “ผมไปช่วยพวกช่างเขียนเขียนเพิงกลับมาซะ อย่าโยกเขาผมสิ”

เส้นจาวมูจึงคลายมือออก “...ครั้งนี้ถือว่านายมีเหตุผล ว่าแต่นายไปโผล่ที่นั่นได้ยังไง ฉันบอกให้นายกลับมาก่อนไม่ใช่หรอ”

“ก็ต้องกินข้าวนี้นา...อ้าก อย่าโยกสิ อย่าโยกผม”

หลังการโยกเขามังกรโดยแรงนี้ เส้นจาวมูก็ได้รับมังกรหัวร้อนมาหนึ่งตัว

แต่คืนนี้เส้นจาวมูยังไม่ยอมรามือง่ายๆ ถ้าเขากลับไปห้องตนเองไม่รู้ว่าพรุ่งนี้หลงสืออวี่จะรอเขากลับมาด้วยสภาพไหนอีก

เขาจึงขนเอกสารทั้งหมดมาที่ห้องหลงสืออวี่ ปิดล็อกหน้าต่าง แล้วลากโต๊ะมาข้างประตู จากนั้นก็เริ่มทำงาน

เขาไม่เชื่อหรือว่าทำขนาดนี้แล้ว หลงสืออวี่ยังจะหนีออกไปได้อีก

ส่วนมังกรหัวร้อนก็ไปนอนเล่นเกมไฟฟิชิตแลนด์ลอร์ดอยู่บนเตียงแพ้นิ้วตัวบรรพชาหมดเกลี้ยง

หลงสืออวี่ชำเลื่องมองเส้นจาวมู ใบหน้าด้านข้างภายใต้แสงไฟของชายหนุ่มหล่อเหลามาก

เจ้าหญิงดงามน่ามองมากจริง ๆ

หลงสืออวี่อารมณ์ดีขึ้นมาอีก สลัดเรื่องที่ทำให้เขาโกรธเมื่อครู่ออกไปจากสมอง

เขายกเก้าอี้มานั่งใกล้ ๆ เส้นจาวมู ดูสิ่งที่อีกฝ่ายขีดเขียนในกระดาษ “จื่อ”

เส้นจาวมูลูบหัวเขา

เส้นจาวมู่ดูตำแหน่งของศพใหม่ล่าสุดในวันนี้...ภายในรัศมี 90 กิโลเมตรโดยมีเกาะหลักเป็นศูนย์กลาง ศพเหล่านั้นยังคงเป็นลายเส้นต่อกันแบบขาดๆ หายๆ ประกอบเป็นวงกลมเล็กใหญ่ขนาดต่างๆ กัน

เขายังนึกไม่ออกอยู่ดี ว่าเคยเห็นรูปทรงแบบนี้จากที่ไหน

เขาหยุดหิดเล็กน้อย เริ่มขยี้หัวมังกรเพื่อระบายความขุ่นเคือง

หลังสืออวี๋ยื่นหน้าเข้าไปดูใกล้ๆ ผมเขาถูกขยี้จนกระเซิง จู่ๆ ก็

ถามว่า “คุณดูแผนภูมิดาว² หรือไม่หรือ”

“แผนภูมิดาว?” เส้นจาวมู่เง้งงันไปสองวินาที ก่อนอธิบายว่า “พวกนี้เป็นตำแหน่งของศพในน้ำ เหมือนพวกเขาเชื่อมโยงกันเป็นวงกลมขนาดต่างกันล้อมรอบเกาะหลัก ฉันรู้สึกว่ามันแปลกๆ ขอบกล”

หลังสืออวี๋มองดูอีกสักพักก็บอกว่า “นี่เป็นแผนภูมิดาวจริง ๆ นะ คุณดูสิ” เขายื่นนิ้วเรียวยาวชี้ให้อีกฝ่ายดู “ดวงนี้เป็นดาวอัลฟาหรี ดวงนี้คือดาวไฟร์ไวท์ และดวงอื่นๆ อีกหลายดวง ผมไม่รู้จักชื่อที่สัพพันธ์ใช้เรียกกัน แต่เป็นดวงดาวที่อยู่ใกล้นอร์ทเอนด์ทั้งหมด วงกลมที่คุณพูดถึงพวกนั้นน่าจะเป็นวงโคจรของพวกมัน”

“ดาวไฟร์ไวท์นั้นหรือ ดาวเคราะห์ดวงนั้นหายไปตั้งแต่เจ็ดถึงแปดร้อยปีก่อนแล้วนี่ หลุดออกจากกาแล็กซีนี้ตลอดกาล” เส้นจาวมู่กล่าว “อีกอย่างดาวเทียมที่โคจรรอบดาวนอร์ทเอนด์แม้จะมีมาก แต่ก็ไม่ได้มากขนาดนั้น

“นั่นเป็นเพราะพวกมันหายลับหรือตกลงไปแล้ว” หลังสืออวี๋บอก “แต่เมื่อหลายปีก่อนยังมีดาวพวกนั้นอยู่ทั้งหมดเลยนะ”

ข้อมูลดาวเทียมของดาวนอร์ทเอนด์มีมาตั้งแต่หลายพันปีก่อน ตั้งแต่ยุคสมัยอันไกลโพ้นที่อารยธรรมของดาวนอร์ทเอนด์ยังไม่ก้าวเข้าสู่ระบบห้วงอวกาศ

ซึ่งต่อไปเป็นมังกรก็ไม่ได้มีอายุยืนยงคงกระพันได้นานขนาดนั้น เส้นจาวมู่จึงนึกสงสัย “ทำไมนายถึง...”

² แผนภูมิดาวเป็นแผนที่ท้องฟ้าสำหรับนำทางยามค่ำคืนโดยระบุตำแหน่งของกลุ่มดาวและวัตถุทางดาราศาสตร์ เช่น ดาว เนบิวลา และกาแล็กซี

“ผมรู้จักดาวที่ตกลงมาทุกดวง ถึงยังงั้นผมก็เป็นบุตรแห่งดวงดาวนะ”
หลงสืออวี๋ยิ้มพรวนให้อีกฝ่าย

“...” เส้นจามูก็พลอยยิ้มตาม พร้อมกับเอื้อมมือไปขยี้ผมเขา

แต่วินาทีถัดมาเขาก็หยุดชะงัก

บางทีอาจเป็นอย่างที่หลงสืออวี๋พูดก็ได้

เขานึกออกแล้วว่าเคยเห็นภาพทำนองนี้จากที่ไหน

หลายปีก่อน ดาวนอร์ทเอนด์ก็มีหมู่ดาวรายราไปกับคลื่นทะเล
เหมือนกัน ตอนนั้นดาวนอร์ทเอนด์פקไฟในห้วงอวกาศ ปรารถนายาก
โอบกอดหมู่ดาว

อักษรโบราณดั้งเดิมที่สุดของนอร์ทเอนด์เลียนแบบมาจากวิถีโคจรของ
ดวงดาวซึ่งอ้อมค้อมววน ดาวแต่ละดวงเป็นตัวแทนของโทนเสียงที่แตกต่างกัน มีการหิบบิ่บการบิตหมุนและความตื้นลึกของสายเส้นมาถ่ายทอด
อารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียน การอ่านหนังสือสักเล่มก็คือการเดินเข้าไป
ในจิตใจที่กว้างใหญ่และอ่อนโยนของคนผู้นั้น

การเขียนซับซ้อนยุ่งยากมาก ผ่านไปหลายปีก็เหลือเพียงคนในราชวงศ์
เท่านั้นที่ยังใช้อักษรโบราณเป็น

หลายร้อยปีต่อมาราชวงศ์ล่มสลาย อักษรโบราณถูกเก็บเข้ากรุหอสุมด
โดยสมบูรณ์

ในบรรดาตำราโบราณเหล่านั้น มีเล่มหนึ่งเป็นบันทึกบทกวีและเพลง
พื้นบ้าน ซึ่งปัจจุบันไม่มีคนอ่านออก มีเพียงหัวเรื่องหวัดๆ ไม่กี่เรื่องเคย
ถูกแปลไว้ แต่แฝงไว้ซึ่งวิธีการขบรังแบบโบราณของดาวนอร์ทเอนด์ และ
ยังมีตำราเล่มอื่นๆ อีกมากมายที่หลับใหลอยู่ใต้ชั้นวางหนังสือไปตลอดกาล
เหมือนกัน

เส้นจามูอ่านหนังสือมาเยอะมีความรู้กว้างขวาง ตอนที่มาดาวนอร์ท-
เอนด์เมื่อหลายปีก่อน ได้เข้าไปเปิดอ่านหนังสือในห้องสมุดของที่นั่นมาบ้าง
คร่าวๆ ในนั้นมีบทเพลงหนึ่งที่พิเศษมาก เป็นบทเพลงที่เขียนด้วยลายมือ
และบังเอิญเป็นตัวกลมๆ ที่สมบูรณ์งดงามพอดี

เขาเบิกตาโตขึ้นเล็กน้อย ความทรงจำผุดวบบในสมอง เพียงชั่วพริบตา

ก็นึกชื่อเพลงนั้นออก ‘บทเพลงแห่งไซเรน’

ท่ามกลางคลื่นทะเลซัดสาดตาโถม ภายใต้หมู่ดาวพร่างพราย เป็นการ
นมัสการที่แสนประหลาดจากหนึ่ง

มีคนใช้ศพตกแต่งจัดเรียงให้เป็นเพลงพื้นบ้านสุดอลังการ

ดิวอียาบ

ราชามังกรตัวน้อยกับเจ้าชายของเขา 2

龙王弱小无助但能吃 [星际]

โน้ตเครื่องปริ้นท์คอมริทรี คอ์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

Published originally under the title of 《龙王弱小无助但能吃 [星际]》 (Long Wang Ruo Xiao Wu Zhu Dan Neng Chi Xing Ji)

Author © 江为蠋 (Jiang Wei Jie)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8303-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทคอมริทรี คอ์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ชลลดา ชลาตล, ชมขวัญ ทั้งสุบุตร

บรรณาธิการเทียบภาษา สิริมา ธนบดีภัทร • บรรณาธิการต้นฉบับ ธนิดา เจริญทรัพย์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก ดวงหทัย มิตตฤทธิศัยกุล

ออกแบบรูปเล่ม สุณิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร พชร เรืองฉาย, ณปภัช

บรรดาสัตว์ต่างดาวเริ่มเคลื่อนไหวอย่างแปลกประหลาด

ยิ่ง **เส้นจาวมู่** ออกปฏิบัติการกิจ

และจวนจวนหาราชามังกร

ก็ยิ่งพบเจอกับสิ่งมีชีวิตที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น

ทั้งที่เป็นมิตรและศัตรู

โดยมีมังกรน้อย **หลงซืออวี่** เป็นผู้ช่วย (ให้ยุ่ง)

เขาจะไขทุกปริศนาและเลี้ยงดูมังกรน้อยตัวนี้

ไปพร้อมกันได้ยังไง!?

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8262-4

9 786161 882624

